

**ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
ІНФОРМАЦІЙНЕ УПРАВЛІННЯ**

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
30 січня 2013 р., середа**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Вітчизна збереже про Героїв Крут вдячну пам'ять на віки вічні! "Голос України"3**
- Вшанувати пам'ять Героїв Крут до пам'ятника на Аскольдовій могилі прийшли Голова Верховної Ради В.Рибак, Прем'єр-міністр М.Азаров, голова Київської облдержадміністрації А.Присяжнюк, голова Київської міськдержадміністрації О.Попов, інші офіційні особи.
- Игорь Калетник: "Сами создатели ВНО не знают, что они хотят сформировать у учащихся: то ли знания, то ли навыки, то ли умения" "Комсомольская правда в Украине"4**
- На днях под куполом Верховной Рады родилось предложение провести парламентские слушания по поводу ВНО. Реакция депутатов была чрезвычайно бурной, что свидетельствует о болезненности темы - накопился целый ряд вопросов, которые требуют скорейшего обсуждения. Вице-спикер парламента И.Калетник рассказал о слабых сторонах внешнего независимого оценивания и новшествах, которыми необходимо усовершенствовать систему.
- Графология на службі Голови Дмитро Лиховій, Леся Шовкун, "Україна молода"6**
- Розмова журналістів «Україна молоді» з Головою ВР відбувалася в його кабінеті вчора опівдні. Приблизно в цей самий час велика група депутатів опозиційних фракцій прийшли до дверей приймальні керівника парламента, аби наполягати на підписанні документа про проведення позачергової сесії. Поки опозиція чекала Голову ВР, він давав інтерв'ю. І пояснив, зокрема, чому позачергова сесія не відбудеться.
- Депутатам сорвали сесію Галина Корба, "КоммерсантЪ" (Україна).....8**
- Председатель Верховной Рады В.Рыбак отказал оппозиции в созыве внеочередной сессии. Спикер поддержал подозрения сотрудников аппарата Верховной Рады в том, что часть подписей народных депутатов в поддержку созыва сессии подделана.
- Щодо проведення позачергової сесії Верховної Ради "Голос України"9**
- З огляду на значний суспільний інтерес до питання проведення позачергової сесії Верховної Ради України, прес-служба апарату парламента інформує про таке...
- Николай Княжицкий: Говорящая голова "Власть денег"11**
- С получением депутатского значка темп жизни экс-гендиректора канала TVi Н.Княжицкого ускорился, события чередуются быстро, как картинка в телевизоре. Даже интервью "ВД" пришлось записывать дважды, ведь уже после Нового года Княжицкий не только возглавил подкомитет по вопросам телевидения и радиовещания, но и изменил мнение по поводу некоторых вопросов. Политик признается, что по ту сторону экрана здание под куполом выглядит совсем иначе.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Добрий дедушка-спикер срывает маску <i>Главком</i>	16
Отказ спикера Верховной Рады В.Рыбака созывает внеочередную парламентскую сессию создал показательный для оппозиции прецедент – ее лишили еще одного рычага влияния на власть. Впервые в истории Украины. Тем самым спикер показал, что он послушный инструмент в руках Банковой.	
Сергій Сас: «Спроба відставки Рибак може загнати ВР у глухий кут» <i>Українські Національні Новини</i>	18
За словами народного депутата завтра на засіданні фракції "Батьківщина" народні депутати будуть, ймовірно, радитися і з питання підтримки ініціативи фракції "УДАР" щодо відставки спікера ВР. "Справа в тому, що у нас немає більшості, а його обирали місяць тому і на його підтримку знайшлася більшість від конституційного складу, то ця ініціатива сьогодні, можливо, матиме тільки політичні наслідки".	
Почему напали на Шуфрича. Три версии <i>Главком</i>	19
На газовом рынке Украины происходят события, которые могут стать лишним подтверждением того, что, «пощипав» чужих, представители ближайшего окружения Президента принялись за своих. История, которая сложилась вокруг крупнейшего частного газодобытчика – компании «Нафтогазвидобування», тянется уже давно. Но именно сейчас противостоянием акционеров, известных политиков, предприятия умело воспользовались влиятельные люди со стороны.	
Підсумки тіньової приватизації-2012 <i>Володимир Ларцев, Економічна правда</i>	21
Однако наряду с законодательно оформленными процедурами присвоения государственных активов придворные олигархи использовали целый набор теневых средств. В общих словах, это любые формы присвоения государственной собственности без денег или с минимальными затратами. Среди них: санация, аренда, банкротство и создание совместных предприятий, "выгодных" государству.	
БЛОГИ	
Олег Ляшко: «Європейська змова проти України» <i>корреспондент.net</i>	28
Шановні європейські політики. Такі Ваші дії дивують і, одночасно, засмучують. Адже саме Європа змусила у 2009 році Ю.Тимошенко до підписання цих жахливо несправедливих газових угод з Росією. Ви мерзли – і тому хотіли зігрітися, загірбиши українськими руками чужий жар...	
Андрій Пишний «Рахунок на 16 000 000 000» <i>pravda.com.ua</i>	29
Почну з самої суті. Міністерство соціальної політики, у відповідь на мій депутатський запит, повідомило суми заборгованості по судових рішеннях з питань соціальних виплат, по яких влада прогала суди або ось-ось програє. Величина невиконаних державою соціальних зобов'язань, підтверджена судовими інстанціями, вражас.	
Леся Оробець: "Ноу-хау": як примусити "гаранта" до виконання Конституції» <i>корреспондент.net</i>	30
У цьому випадку Янукович навіть не може собі дозволити перевести "стрілки" на когось із підлеглих. Мовляв, недопрацювали, нероби - не доглядили і не доповіли. Від учорашнього дня маю дві новини. Одна хорошу, іншу – не дуже.	
ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ	
Сьогодні минає 95-ть років відтоді, як молоді хлопці загородили шлях на Київ п'ятитисячній більшовицькій армії <i>УТ-1, Підсумки дня</i>	32
Опозиція наполягатиме на відставці Рибак <i>5 канал, Час новин</i>	33

Адвокаты Тимошенко заявляют, что не могут ознакомиться с материалами дела <i>Интер, Подробности</i>	34
Політичні уподобання перешкоджають історичній неупередженості <i>Radio Свобода, Ваша Свобода</i>	36

Друковані видання

Вітчизна збереже про Героїв Крут вдячну пам'ять на віки вічні! *"Голос України"*

Україна згадувала та вшановувала Героїв Крут, які 95 років тому загинули в нерівному бою.

Вшанувати пам'ять Героїв Крут до пам'ятника на Аскольдовій могилі прийшли Голова Верховної Ради Володимир Рибак, Прем'єр-міністр Микола Азаров, голова Київської облдержадміністрації Анатолій Присяжнюк, голова Київської міськдержадміністрації Олександр Попов, інші офіційні особи.

Також упродовж учорашнього дня квіти до козацького хреста на Аскольдовій могилі поклали представники політичних партій, молодіжних та студентських організацій, кияни та гості столиці.

Бій нечисленного загону київських студентів і гімназистів та бійців Вільного козацтва із більшовицькою армією Муравйова біля залізничної станції Крути відбувся 29 січня 1918 року. Під час бою 27 студентів та гімназистів було захоплено в полон та розстріляно. 19 березня 1918 року у Києві відбувся урочистий похорон полеглих у бою під Крутами. «Стримайте ж Ваші сльози, які котяться! Ці юнаки поклали свої голови за визволення Вітчизни, і Вітчизна збереже про них вдячну пам'ять на віки вічні!», — звернувся із траурною промовою Михайло Грушевський. У 90-х роках на Аскольдовій могилі громадськість установила символічний дерев'яний хрест, який на початку 2012 року було замінено пам'ятником у формі гранітного козацького хреста, в центрі якого висічено тризуб із символічною цитатою зі Святого Письма: «Найбільша любов — життя покласти за друзів».

Урочисті заходи також відбулися й на території Меморіального комплексу пам'яті Героїв Крут, що розташований поблизу с. Пам'ятне Борзнянського району Чернігівської області. Участь у мітингу-реквіємі взяли народні депутати, голова Чернігівської облдержадміністрації Володимир Хоменко та голова облради Анатолій Мельник, представники політичних партій, громадськості з усіх українських регіонів. Учасники заходу поклали квіти до меморіалу загиблим юнакам, вшанували пам'ять героїв, які віддали своє життя за Батьківщину. Заупокійну літію відслужив єпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій. Учасникам зібрання було зачитано звернення Президента Віктора Януковича до українського народу.

Також у селі Крути Ніжинського району в сільському Будинку культури відбувся пам'ятний концерт «Вони загинули, щоб жити» капели бандуристів ім. О. Вересая обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм, а в ніжинському міському Будинку культури пройшов урочистий вечір «Герої Крут у пам'яті людській» за участю творчих колективів міста.

А щоб пам'ять про героїзм «крутян» не зникла та задля історичної справедливості народні депутати від ВО «Свобода» Олег Тягнибок, Руслан Марцінків та Андрій Міщенко внесли на розгляд Верховної Ради проект постанови (№2075) про щорічне відзначення на державному рівні подвигу Героїв Крут. Проект постанови передбачає присвоєння звання Герой України полеглим під час бою під Крутами, найменування їхніми прізвищами вулиць, площ,

скверів у населених пунктах країни, створення художнього та документального фільмів, доповнення навчальних програм освітніх закладів вивченням подвигу героїв бою під Крутами.

Президент Віктор Янукович: «95 років тому відбувся бій під Крутами. Цей подвиг української молоді назавжди викарбувався золотими літерами на сторінках нашої історії. Самопожертва в ім'я Вітчизни військових курсантів, студентів, гімназистів є прикладом патріотизму та любові до рідної землі. Схилюмо ж сьогодні голови у скорботі за тими, хто віддав життя за незалежність України, за свій народ».

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=279053>

Игорь Калетник: "Сами создатели ВНО не знают, что они хотят сформировать у учащихся: то ли знания, то ли навыки, то ли умения"

"Комсомольская правда в Украине"

Чем ближе весна, тем актуальнее тема внешнего независимого оценивания знаний выпускников школ. Нервничают родители и сами школьники, которым предстоит поступать в вуз, переживают учителя - справятся ли дети? Какие новшества ждут тестирование в этом году?

На днях под куполом Верховной Рады родилось предложение провести парламентские слушания по поводу ВНО. Реакция депутатов была чрезвычайно бурной, что свидетельствует о болезненности темы - накопился целый ряд вопросов, которые требуют скорейшего обсуждения. Вице-спикер парламента И.Калетник рассказал о слабых сторонах внешнего независимого оценивания и новшествах, которыми необходимо усовершенствовать систему.

- *Игорь Григорьевич, зачем понадобилось обсуждать тему ВНО в парламенте - не лучше ли оставить все, как было?*

- Первый аргумент в пользу такого диалога - то, что оценивание до сих пор находится вне законодательного поля. Оно попросту не предусмотрено законами Украины, которые регламентируют среднее и высшее образование.

- *Но ведь его проект разрабатывали еще в 2003 году, а ввели в 2008-м...*

- Существуют многочисленные акты, постановления, приказы Минобразования, которые регулируют проведение ВНО. Но они не являются последовательными, к тому же часто противоречат друг другу. Даже сам сертификат о прохождении ВНО не имеет определенного официального статуса!

- *И почему почти за пять лет существования вопрос до сих пор не урегулирован?*

- Мы искусственно скопировали метод оценивания из западной системы образования. При этом коренным образом не изменили ни систему преподавания в школе, ни менталитет учащихся. Понятно, что отменить ВНО полностью - бессмысленно. Его нужно, в первую очередь, улучшать, как и систему образования в целом. Именно об этом мы и говорили, и это возможно сделать в стенах Верховной Рады.

- *Какое же, на ваш взгляд, самое уязвимое место в тестировании?*

- В том виде, в котором оно существует сегодня, - это его бюрократическое излишество. Учреждение, где работают более тысячи сотрудников, начинает работать "на себя". Для него нужны штаты, руководители, заместители, региональные центры (со своими рабочими и руководителями), помещения, транспорт, связь и т.д. Словом, необходимо очень большое финансирование, которое ложится обузой на государственный бюджет. Как следствие - учреждение создает себе собственную внутреннюю работу, не нужную для цели, ради которой оно создавалось.

- *Сколько бюджетных денег "съедает" сегодня Украинский центр оценивания качества образования?*

- Там уже заявили, что из-за увеличения количества выпускников в 2013 году для проведения ВНО не хватает около 40 миллионов гривен - это в дополнение к 113 миллионам, что уже заложены в бюджет. К тому же ставится вопрос об увеличении зарплаты работникам

Центра. А еще просят выделить 17,5 миллиона на завершение строительства отдельного здания...

- Очевидно, это не последние траты, на которые придется пойти ради работы Центра?

- Продолжать можно и дальше: построят здание - понадобится новый штат рабочих, штат вспомогательного персонала, транспорт, мебель, оборудование - серверы, компьютеры, оргтехника, расходные материалы и т. д.

Причем приверженцы идеи необходимости подобного учреждения найдут сотни причин, чтобы доказать свою пользу: без них остановится образование, все поглотит коррупция и так далее.

- Насколько, к слову, этот орган эффективен в борьбе с коррупцией среди поступающих?

- Назвать оценивание свободным от коррупции, увы, нельзя. Откуда берутся особые комнаты для тестирования в особых случаях для особых выпускников? А лояльное отношение инструкторов к злоупотреблениям участников ВНО?

А то, что такие случаи не единичны, демонстрируют и социологические данные. Треть людей не уверены, что тестирование проходит честно. Это - данные фонда "Демократические инициативы". Еще треть людей жалуются на несовершенство вопросов в тестах. А почти 40 процентов признали, что выпускники школ недостаточно подготовлены к ВНО.

- Интересна еще и материальная сторона вопроса, ведь оценивание утяжеляет и семейный бюджет?

- На первый взгляд, расходы незначительны. Но родители все равно вынуждены будут выложить не одну сотню гривен, чтобы нынешний одиннадцатиклассник стал абитуриентом.

Платные пробные тестирования - в этом году почти 90 гривен за один предмет, продажа сборников и пособий, расходы на поездки из глубинки в центры прохождения тестирования и т.п. Не является ли это "ненавязчивым" финансовым оброком для семьи выпускников? Пусть он по объемам уменьшился и якобы уравнивал возможности бедных с богатыми - зато стал тотальным.

- Не превратилось ли ВНО, таким образом, в профанацию - пару последних лет школьники "костьми ложатся", лишь бы сдать тесты, что сказывается на усвоении обычного материала?

- Да, тесты становятся не инструментом оценки, а формируют, или лучше сказать, деформируют базовые образовательные установки. Вы правы, старшеклассники фактически перестают учиться и переходят на механическое натаскивание по тестам. Вероятно, сами создатели и идеологи ВНО не знают, что они хотят сформировать у учащихся: то ли знания, то ли навыки, то ли умения.

Впоследствии студенты с высокими баллами ВНО часто оказываются неспособными "грызть гранит" высшего образования. Заучить наизусть - не значит знать. А простое угадывание ответов отнюдь не развивает логический склад ума или творческий подход, умение убеждать или отстаивать собственную точку зрения, например, у будущего адвоката или журналиста.

- Но есть же и положительные стороны?

- Можно согласиться, что введение ВНО частично разрубило гордиев узел коррупции. Но почему-то даже не рассматривались альтернативные варианты усовершенствования системы вступительных экзаменов.

Наша традиционная организация образования - один из немногих мощных бастионов, которые все еще держатся. Позаимствовав систему тестирования на Западе, мы все же должны "і свого не цуратись", адаптировать систему к своим традициям.

- Какова при этом роль школ?

- Им необходимо сосредоточить внимание на том, чтобы помочь детям определиться с будущей профессией. Посоветовать и дать ученикам максимально полные знания, которые впоследствии позволят абитуриентам успешно сдавать хоть экзамены, хоть ВНО по выбранной профессии. А пока, к сожалению, мы видим, что абитуриент, получив результаты тестирования, поступает в любой вуз на несколько специальностей сразу - лишь бы взяли.

- *То есть мотивация абитуриентов фактически сводится к нулю?*

- В конечном итоге большинство выпускников работает не по специальности. То есть имеем хорошее начало с плохим концом.

ВНО должно выполнять функцию "среза знаний" школьной программы, а отнюдь не оценивать уровень подготовки абитуриентов. Поэтому тесты в форме внешнего независимого тестирования должны иметь влияние только на часть оценки, из которой формируется вступительный балл абитуриента.

- *Как можно изменить ситуацию?*

- Например, ввести трехуровневое поступление в вузы. На первом этапе выпускники сдают ВНО по базовым предметам, но не более двух-трех. На втором этапе письменный экзамен при вузе. Ведь абитуриент должен для себя определить будущую специальность заранее, а не одновременно хотеть быть химиком и филологом. И третий этап - сдача одного устного экзамена комиссии при высшем учебном заведении. Его можно будет заменить (по разрешению вуза) на собеседование. Это в основном касается творческих специальностей. И именно этот этап поступления в вузы должен иметь наибольшее значение. Плюс дополнительно необходимо рассмотреть возможность того, чтобы экзаменационные комнаты были оборудованы камерами видеонаблюдения. Чтобы и родители, и другие поступающие могли видеть в Интернете, насколько прозрачно проходит сам экзамен.

Таким образом, можно проводить внешнее тестирование, существенно не изменяя установленных правил, но при этом не напрягая абитуриентов ненужной зубрежкой. Можно оценить их настоящий творческий потенциал, способность излагать мысли. А устное собеседование поможет выявить психологические и личностные качества абитуриента.

В конечном итоге поступившие предложения нам необходимо зафиксировать в законопроекте о высшем образовании и на этом - завершить политические спекуляции на теме ВНО.

<http://kp.ua/daily/300113/377382/>

Графологія на службі Голови

Дмитро Лиховій, Леся Шовкун, "Україна молода"

Поки опозиція чекала Голову ВР Рибак, він давав інтерв'ю «УМ». І пояснив, чому позачергова сесія не відбудеться

Наприкінці січня, як того вимагала опозиція, позачергової сесії Верховної Ради точно не буде. Про це в інтерв'ю «УМ» сказав Голова Верховної Ради України Володимир Рибак.

Розмова журналістів «України молоді» з Головою ВР відбувалася в його кабінеті вчора опівдні. Приблизно в цей самий час велика група депутатів опозиційних фракцій — Соболев, Аваков, Павловський, Слюз, Ємець, Канівець, Петренко та інші — прийшли до дверей приймальні керівника парламенту, аби наполягати на підписанні документа про проведення позачергової сесії.

Убивство й підозра як підстави для позачергової сесії

Нагадаємо, опозиція вимагає цього ще з початку минулого тижня, коли прокуратура виступила з офіційною підозрою Юлії Тимошенко в замовленні вбивства бізнесмена Євгена Щербаня. У «Батьківщині» називають заяву Генпрокурора Віктора Пшонки з цього приводу «замовною». Відтак «Батьківщина» й «УДАР» вимагають позачергової сесії парламенту та звітів Пшонки, міністра внутрішніх справ Віталія Захарченка, голови СБУ Олександра

Якименка, голосування за відставку Генерального прокурора і створення тимчасової слідчої комісії ВР з розслідування порушень законодавства щодо Тимошенко і Юрія Луценка.

«Депутати намагаються змусити спікера парламенту виконати Конституцію і терміново підписати розпорядження про проведення позачергової сесії», — йшлося в повідомленні прес-служби «Батьківщини».

«Сьогодні (у вівторок) Голова ВР має останній день для підписання відповідного розпорядження, інакше йому доведеться за це відповідати», — пояснив журналістам голова фракції «Батьківщина» Арсеній Яценюк.

Однак Володимир Рибак відмовився давати зелене світло позачерговій сесії. Він має дані, що частина підписів депутатів від опозиції може бути сфальшована, тобто, відповідно до Регламенту, законна підстава для проведення засідання втрачається.

Позиція Голови ВР: підписи перевіряє міліція, а піар можна й відстрочити

Логіку своїх дій Голова Верховної Ради виклав в інтерв'ю «Україні молодій». «У Регламенті написано: ті депутати, які хочуть скликання позачергової сесії, мають зібрати 150 підписів, підготувати документи — питання, проекти постанов, які треба розглянути, — і передати Голові ВР. У нього є сім днів на розгляд. Упродовж цього часу він має підписати розпорядження, а за три дні до початку позачергової сесії дати відповідне оголошення в газеті «Голос України» і забезпечити народних депутатів усіма проектами, — каже Володимир Рибак, тримаючи в руках свою нову настільну книгу — «Регламент Верховної Ради України». — Мені надали 158 підписів. Я доручив комітету з питань Регламенту, Апарату Верховної Ради: підготуйте мені всі матеріали, я їх розгляну і підпишу. Проекти дійсно були підготовлені, щоб я міг підписати таке рішення. Але Управління кадрів повідомило мені, що сім підписів за скликання позачергової сесії — підроблені. Кожен депутат підписував присягу, тож зразки всіх підписів у Апараті є, їх завжди можна перевірити.

Проте в будь-якому разі залишається 151 підпис, а цього достатньо. Залишалося узгодити дату проведення позачергової сесії — 29 чи 30 січня, щоб усе встигли підготувати.

І тут народний депутат [від Партії регіонів Владислав] Лук'янов заявляє, що ще кілька людей, чий підписи стоять під вимогою скликати сесію, в той день, коли нібито її підписували, перебували за межами України. Питаю, чим він це доведе? Він показує документ, згідно з яким, названі люди ще до дати підписання заяви перетнули державний кордон України і назад не поверталися. Таких набралось ще 11 прізвищ. Замість декого з них помічники поставили факсиміле, інші, можливо, підробили... Тобто чинних підписів залишилося 140. І що мені робити? Я направив підписи на перевірку до адміністративних органів з проханням розібратися у ситуації».

За словами Рибак, оскільки впродовж кількох днів ніхто з цим питанням до нього не підходив, «виникає запитання: а чи вони взагалі хотіли проводити цю сесію? Бо складається таке враження, що насправді не дуже».

Крім того, Голова Верховної Ради мав і інші мотиви, щоб не поспішати з проведенням позачергової сесії. «Для її скликання потрібно 3 мільйони 672 тисячі гривень — і це лише з розрахунку, що приїде не більше 300 депутатів (а більше б і не приїхало, я це точно знаю), — каже Рибак. — Такі кошти — тільки на те, щоб депутати «попіарилися» перед камерами. Бо ж голосів для ухвалення рішень в опозиції все одно немає. А для цього піару кожному депутатові треба оплатити дорогу, інші витрати... Але ж уже 4 лютого й так буде засідання Погоджувальної ради, наступної п'ятниці — день Уряду в парламенті. Треба розглянути якийсь питання, заслухати якогось міністра? Кажіть, називайте — я напишу листа до Уряду, заслухаємо.

Але ж це політика. А наскільки їм насправді потрібна ця сесія, яскраво показує голосування наприкінці грудня за декриміналізацію. Навіть із більшості цей законопроект підтримали восьмеро людей. А з опозиції — не голосували три десятки».

Нагадаємо, за планом чергова — друга — сесія Верховної Ради VII скликання має початися вже 5 лютого.

Хто на кого тисне

Таким чином, опозиціонерам учора не вдалося переконати Голову Верховної Ради. За словами БЮТівця Сергія Соболева, «151 підпис підтверджено Управлінням кадрів, і це є підставою для скликання сесії. (...) Але вперше за всі 22 роки існування Верховної Ради України спікер вирішив звернутися у Регламентний комітет для підтвердження підписів, чого ніхто ніколи не робив. Таким чином, є очевидним, що Партія регіонів чинить тиск на спікера, забороняючи скликати сесію».

Володимир Рибак натомість спростовує факти тиску на себе з боку ПР і називає себе «Головою всієї Верховної Ради, а не однієї політичної сили, хоча він і є її членом».

Повне інтерв'ю Голови ВР Володимира Рибак читайте в «Україні молодій» у п'ятницю.

<http://www.umoloda.kiev.ua/number/2215/180/78849/>

Депутатам сорвали сесію

Галина Корба, "Коммерсантъ" (Україна)

Делегация народных депутатов от оппозиции прибыла для переговоров в приемную Председателя Верховной рады Владимира Рыбака около полудня. В ее составе были Сергей Соболев, Андрей Павловский, Павел Петренко, Татьяна Слюз, Леонид Емец и Олег Канивец (все — "Батьківщина"). "Депутаты пытаются заставить спикера выполнить Конституцию и срочно подписать распоряжение о проведении внеочередной сессии",—сообщили в пресс-службе партии "Батьківщина".

Напомним, после вручения 18 января экс-премьеру Юлии Тимошенко сообщения о том, что она подозревается в организации убийства в 1996 году народного депутата Евгения Щербаня глава фракции "Батьківщина" Арсений Яценюк направил письмо Председателю Рады с требованием созвать 30 января внеочередную сессию. На заседании оппозиция намеревалась рассмотреть вопрос отставки генерального прокурора Виктора Пшонки, а также создать временную следственную комиссию по расследованию нарушений законодательства при аресте и тюремном заключении Юлии Тимошенко и экс-главы МВД Юрия Луценко.

"Сегодня у Председателя Верховной Рады крайний срок для подписания соответствующего распоряжения. Я жду законного решения спикера и персонально требую от него не быть под каблуком президента Виктора Януковича, а быть человеком, который руководит парламентом и ответственно относится к своей должности",— распространила пресс-служба "Батьківщини" заявление Арсения Яценюка. Он рассказал, что оппозиции удалось собрать 158 подписей в поддержку внеочередной сессии Рады при минимально необходимых 150, поэтому оснований для отказа в ее проведении нет.

Переговоры народных депутатов с Председателем Верховной Рады закончились ничем. "Мы пришли к Владимиру Рыбаку, чтобы выяснить, на каком основании он нарушает закон о регламенте и Конституцию. А он начал нам рассказывать, что, по данным отдела кадров, семь подписей депутатов из 158 под сомнением,— сообщил после завершения переговоров Андрей Павловский.— Затем спикер начал нам прозрачно намекать, что ему якобы угрожают в Партии регионов, а в Администрации Президента не разрешают".

В ходе переговоров с представителями оппозиции Рыбак отказался выполнить их требование, объяснив это тем, что имеющихся подписей народных депутатов недостаточно. "Есть 158 подписей, семь из них аппарат Верховной Рады не признал, потому что они не принадлежат депутатам. Еще 11 не очень похожи на подписи парламентариев. То есть на сегодняшний день есть 140 подписей",— подытожил спикер. Он также добавил, что все инициированные оппозицией вопросы целесообразно рассмотреть на очередной сессии парламента, которая назначена на 5 февраля.

Подлинность собранных подписей поставил под сомнение народный депутат Владислав Лукьянов (Партия регионов). 25 января он направил в аппарат Рады письмо, в котором говорилось "о пересечении государственной границы десятью народными депутатами, своими подписями поддержавшими предложение о проведении внеочередного заседания". "Возникла

необходимость установить законность инициативы относительно проведения внеочередной сессии. В связи с чем дано поручение комитету по вопросам регламента, депутатской этики и обеспечения деятельности Верховной Рады", — сообщили в пресс-службе парламента.

В Партии регионов сложившаяся ситуация вызвала критику. "Полный провал идеи о созыве внеочередной сессии в который раз доказывает, что оппозиции как таковой у нас и нет. Есть только кучка неудачников, которые не в состоянии довести начатое до конца", — заявил народный депутат Вадим Колесниченко. "Очевидно, отдых оппозиционеров на Мальдивах для них более важен, чем защита Юлии Тимошенко. Ну, отдыхают ребята, что поделаешь. Не до Юли им сейчас", — отметил народный депутат Владимир Олийнык.

В "Батькивщине" тем не менее пообещали добиться проведения внеочередной сессии. В партии заявили, что ее план действий будет представлен сегодня утром на пресс-конференции. "Если спикер не подпишет такого распоряжения, оппозиция будет действовать соответствующим способом. Арсений Яценюк дал команду нашим юристам — мы готовим иск в административный суд в связи с грубым нарушением действующего законодательства", — сообщил Андрей Павловский.

<http://www.kommersant.ua/doc/2116025>

Щодо проведення позачергової сесії Верховної Ради "Голос України"

З огляду на значний суспільний інтерес до питання проведення позачергової сесії Верховної Ради України, прес-служба апарату парламента інформує про таке.

21 січня 2013 року о 10 годині 11 хвилин в апараті Верховної Ради України зареєстровано лист народного депутата України Яценюка А.П. (від 21 січня 2013 року № 32-01/13), у якому пропонувалося відповідно до частини другої статті 83 Конституції України та статті 11 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» провести 29 січня 2013 року позачергове засідання з порядком денним:

1. Про створення Тимчасової слідчої комісії з питань розслідування обставин порушення Конституції України при здійсненні арешту та ув'язнення Тимошенко Ю.В. та Луценка Ю.В.

2. Про заслуховування інформації Генерального прокурора України, міністра внутрішніх справ та Голови Служби безпеки України щодо ситуації з дотриманням прав ув'язненої Юлії Тимошенко в лікарні міста Харкова та порушення гарантій діяльності народних депутатів України.

3. Про політичну відповідальність міністра внутрішніх справ України В. Захарченка та Голови Служби безпеки України О. Якименка за участь правоохоронних органів у політичних переслідуваннях, порушенні прав та свобод громадян.

4. Про висловлення недовіри Генеральному прокуророві України, що має наслідком його відставку з посади, у зв'язку з участю органів прокуратури в політичних переслідуваннях та, зокрема, висуненням політично вмотивованих звинувачень Юлії Тимошенко та Юрію Луценку.

У цьому самому листі містилося прохання невідкладно надати відповідні розпорядження апарату Верховної Ради України щодо виготовлення підписних листів для збирання підписів народних депутатів на підтримку ініціатив щодо проведення позачергової сесії.

22 січня 2013 року о 10 годині 30 хвилин апарат Верховної Ради України надав ініціаторам підписні листи для збору підписів народних депутатів України щодо підтримання проведення позачергової сесії.

22 січня 2013 року о 14 годині 18 хвилин в апараті Верховної Ради України зареєстровано лист народного депутата України Яценюка А.П. (від 22 січня 2013 року № 65-01/13), який містив прохання про надання відповідного розпорядження апарату Верховної Ради України щодо виготовлення підписних листів для збирання підписів народних депутатів на підтримку ініціативи про включення до порядку денного сесії Верховної Ради України питання про висловлення недовіри Генеральному прокуророві України.

24 січня 2013 року об 11 годині 41 хвилин в апараті Верховної Ради України зареєстровано лист голови депутатської фракції Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина» Яценюка А.П. (від 24 січня 2013 року № 04-02/4-16), який містив вимогу щодо скликання позачергової сесії з таким само порядком денним, як і в попередньому листі народного депутата України Яценюка А.П., але в строки, визначені частиною другою статті 11 Регламенту Верховної Ради України, тобто без конкретної дати проведення позачергового засідання, а також підписні листи з підписами народних депутатів України під колективною ініціативою на 11 аркушах.

24 січня 2013 року об 11 годині 42 хвилини в апараті Верховної Ради України зареєстровано лист народного депутата України Яценюка А.П. (від 24 січня 2013 року № 75-01/13), у якому повідомлялося, що вимога про надання підписних листів для збору підписів народних депутатів на підтримку ініціативи про включення до порядку денного сесії Верховної Ради України питання про висловлення недовіри Генеральному прокуророві України втратила актуальність, оскільки включення цього питання до порядку денного вже підтримано 158 народними депутатами, та прохання у зв'язку з цим зареєструвати проект постанови Верховної Ради України про висловлення недовіри Генеральному прокуророві України.

Разом з тим, відповідно до частини першої статті 11 Регламенту Верховної Ради України, мотивовані вимоги про скликання позачергової сесії Верховної Ради, підписані її ініціаторами, разом із проектами документів, які пропонуються до розгляду, надсилаються Голові Верховної Ради України. Підписи ініціаторів при цьому не відкликаються.

Відповідно до частини другої статті 213 Регламенту Верховної Ради України питання про висловлення недовіри Генеральному прокуророві України включається до порядку денного сесії Верховної Ради України за пропозицією не менш як третини народних депутатів від конституційного складу Верховної Ради, підтриманою їх підписами, і за яку проголосувало більше половини народних депутатів від конституційного складу Верховної Ради. При цьому до включення цього питання до порядку денного сесії Верховної Ради підписи народних депутатів можуть бути відкликані.

У зв'язку з цим необхідно зазначити, що документа на підтримку ініціативи про включення до порядку денного сесії Верховної Ради України питання про висловлення недовіри Генеральному прокуророві України з відповідними підписами народних депутатів — ініціаторів розгляду питання (як цього вимагає частина друга статті 213 Регламенту Верховної Ради України), про яке згадується у вимозі про скликання позачергової сесії, станом на сьогодні у Верховній Раді України не зареєстровано, а тому відсутні підстави для видання відповідного розпорядження Голови Верховної Ради України щодо цього питання.

Крім того, 25 січня 2013 року об 11 годині 40 хвилин в апараті Верховної Ради України зареєстровано лист народного депутата України Лук'янова В.В. (від 25 січня 2013 року № 30/01-7), в якому подано інформацію щодо перетину державного кордону десятьма народними депутатами України, які, згідно з поданими ініціаторами документами, своїми підписами підтримали пропозицію щодо проведення позачергового засідання. Оскільки наведена інформація, на думку народного депутата України Лук'янова В.В., містить ознаки кримінальних правопорушень, передбачених статтями 358 та 366 Кримінального кодексу України, він звернувся з пропозицією взяти до відома вищевказану інформацію при розгляді та вирішенні питання про скликання позачергової сесії Верховної Ради України 29 січня 2013 року.

З огляду на вищезазначене виникла необхідність встановити законність ініціативи щодо проведення позачергової сесії. У зв'язку з цим дано доручення Комітету Верховної Ради України з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради України.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=279084>

Николай Княжицкий: Говорящая голова "Власть денег"

Иногда, чтобы стать депутатом, нужно, чтобы против вас завели уголовное дело. Еще прошлым летом Николай Княжицкий был погружен в развитие телеканала TVi, работал на нем "говорящей головой" и не подумывал о баллотировании в депутаты. Его появление в списках Объединенной оппозиции на выборах в парламент для многих стало сюрпризом. "Мне позвонили, и я согласился", — так описывает свой путь в большую политику сам Княжицкий. Признаваясь, что другой сценарий не гарантировал ему пребывание на свободе из-за уголовного дела с политическим подтекстом.

С получением депутатского значка темп жизни экс-гендиректора канала TVi Николая Княжицкого ускорился, события чередуются быстро, как картинка в телевизоре. Даже интервью "ВД" пришлось записывать дважды, ведь уже после Нового года Княжицкий не только возглавил подкомитет по вопросам телевидения и радиовещания, но и изменил мнение по поводу некоторых вопросов. Политик признается, что по ту сторону экрана здание под куполом выглядит совсем иначе.

Войти же в парламент, как это ни парадоксально звучит, новоиспеченному оппозиционеру помогла... власть. Полгода назад против него возбудили уголовное дело за якобы незаконное формирование налогового кредита в сумме 6 млн грн. на посту гендиректора канала. В связи с этим люди в погонах провели выемку на канале документов за последние четыре года. Кроме этого Окружной апелляционный суд Киева обязал телеканал выплатить 4 млн грн. налоговых долгов. Оказалось, что такой суммы у TVi нет, Княжицкий сразу же огласил всенародный сбор денег для помощи каналу.

Львиную долю суммы — почти 3 млн грн. — оплатила Объединенная оппозиция. Как заметил в то время директор Агентства моделирования ситуаций Виталий Бала, во всенародной помощи прослеживается пиар телеканала, так как "Николай Княжицкий мог просто попросить эти 4 миллиона у Объединенной оппозиции. Для этой политсилы такая сумма — не деньги. Но всенародный сбор средств красивее".

В итоге телеканал вовремя рассчитался с налоговиками. Правда, при этом растерял по ходу скандала большую часть своей телеаудитории. TVi в массовом порядке начали отключать от кабельных сетей. Княжицкий же на волне ажиотажа оказался в списках "Батькивщины" под высоким 11 местом.

Недавно известный российский блогер высказал свое мнение по поводу массовой миграции украинских журналистов в политику. Мол, "да, они не станут тушками, не будут голосовать карточкой соседа, но они ничего не смогут сделать с неправильными законопроектами, ведь не справятся с боевым отрядом регионалов во главе с олимпийским чемпионом по борьбе Эльбрусом Тедеевым, их слив инсайда коллегам ни к чему не приведет, ведь его и сейчас сливают, только без толку". Вас не посещают такие же мысли?

— Я работал не только журналистом, но и был членом Нацсовета по вопросам телевидения и радиовещания, руководил государственным телевидением, и потому у меня кроме журналистского есть очень четкое законодательное видение. Журналистской работой я занимался и продолжаю заниматься, и это скорее связано с просвещением. Но есть законодательная работа. Я не могу сделать больше в журналистике, потому что мой телеканал исчезнет, если не будет нормальной страны. И вся печатная пресса исчезнет, потому что нет системы нормального распространения. Мы вообще исчезнем.

Известно, что многих "списочников" "Батькивщины" утверждала непосредственно Юлия Тимошенко. Вы знаете ее личное отношение к вашей кандидатуре?

— У меня с ней очень хорошие отношения, я ее уважаю, считаю политической заключенной, хотя и не соглашался со многими вещами, которые она делала, когда была премьер-министром. Но сейчас считаю, что должен быть в той же полит-силе, что и она, просто чтобы ее поддержать. Она была у меня на интервью, мы с ней общались. Мне пересказывали люди, что где-то она про меня писала или вспоминала несколько раз, когда уже была в

заклученні. Но лічнага прадложения мне не делала. Но насколько я понимаю, Арсений Яценюк все-таки лидер Объединенной оппозиции, потому очевидно, что это согласовано.

У вас были условия, без выполнения которых вы не готовы войти в список Объединенной оппозиции?

— Не было у меня никаких условий, потому что я как гражданин в этой ситуации поддерживаю оппозицию. Я ни в одну другую партию не вступил бы. Яценюк как молодой политик мне нравится. Есть какие-то вещи, которые меня не устраивают, но, в общем, если сравнивать с другими политсилами, с этими людьми мне общаться приятно. Это на самом деле большая честь, и я даже не могу представить, какие условия мог бы им выставить.

Вас упрекали в том, что своим переходом в парламент вы прячетесь от уголовных дел, которые против вас может открыть или возобновить власть?

— Я не ворую деньги, не граблю людей, не делаю ничего уголовно наказуемого. А то, что власть возбуждает уголовные дела несправедливо, что в нашей стране действует избирательное законодательство, что у нас преследуют оппозицию — об этом знает весь мир.

Если парламент может от этого защитить, и дать возможность и дальше критиковать эту власть — я ничего плохого в этом не вижу. Но это не может быть главной задачей человека, который идет в парламент, поэтому для меня законотворческая деятельность и перемены в стране намного важнее.

Вы готовы инициировать законопроекты?

— Я считаю, что есть несколько основных, принципиальных вещей: прозрачность медиасобственности, антимонопольное законодательство медиа, общес-твенное телевидение. Если говорить о печатных СМИ, то мне кажется, что нужно сделать систему распространения, ведь очевидно, что печатные СМИ или вымирают, или им сложно выживать из-за интернета. Еще один аспект — у нас реклама распределяется не пропорционально, не так, как это делается в Европе.

Медиагуру

Николая Княжицкого можно смело назвать одним из корифеев отечественного медиабизнеса. В начале 1990-х он стоял у истоков создания информагентства УНИАН и телеканала СТБ, а после того как в 2002 году ему не удалось пройти в парламент по мажоритарному округу в родной Львовской области, он возглавлял и был совладельцем 9% компании "МедиаДом", владевшей телеканалом "Тонис" и "Газетой 24".

После того как ряд журналистов уволились из этих СМИ, одновременно обвинив владельцев в попытках ввести цензуру, Княжицкий в ноябре 2007 года также ушел из компании. При этом он объявил о рейдерском захвате своей доли со стороны председателя Партии Зеленых Украины Александра Костерина, основного совладельца "МедиаДома".

А уже с 2008 года новоиспеченный бютовец совместно с экс-сотрудниками "МедиаДома" при содействии российских олигархов Владимира Гусинского и Константина Кагаловского запустил новый проект — телеканал TVi (International Media Company). Княжицкий занимает должность главного директора канала. Однако вскоре между друзьями-олигархами завязался конфликт, переросший в дележ TVi. В этой войне Княжицкий занял сторону Кагаловского.

По словам политика, роль Гусинского в управлении каналом TVi заключалась в том, что он покупал для него фильмы через собственные фирмы по завышенным расценкам. В результате конфликта между акционерами Гусинский был вынужден покинуть состав учредителей в украинском проекте и фактическим владельцем ресурса стал Кагаловский. И все бы хорошо, если бы не помощь Фемиды, к которой прибегнул Гусинский.

Так, в августе прошлого года Верховный суд Нью-Йорка вынес промежуточное решение по конфликту вокруг телеканала TVi в пользу Владимира Гусинского. Суд решил, что телеканал TVi стоил почти \$57 млн и компания Гусинского New Media Holding имеет право на \$28,45 млн плюс проценты в качестве возмещения убытков. Также в судебном решении

указано, что Кагаловский действовал совместно с Княжицким для того, чтобы "усыпить" Гусинского и размыть его долю в телеканале.

Буквально за два месяца до указанного решения американского суда в Варшаве состоялась пресс-конференция, на которой было заявлено о создании польско-украинского телеканала TVi Europe, зарегистрированного на имя Княжицкого. Однако глобальные планы создания при новом ресурсе дополнительной линейки из пяти каналов до конца не были реализованы. Княжицкий в этом обвиняет власти.

В решении суда Нью-Йорка по иску Владимира Гусинского было указано, что вы вместе с господином Кагаловским размыли долю Гусинского. Это так?

— Я точно ничего не размывал. Если бы меня в чем-либо обвиняли, любая из сторон в деле, например, господин Гусинский, вызвала бы меня свидетелем. Или это произошло бы еще в какой-нибудь форме.

Как владелец Константин Кагаловский отнесся к вашему отходу от руководства телеканалом?

— Ну, я не могу сказать, что он был очень этому рад, потому что считал, что я должен возглавлять канал. Но он не возражал и был благодарен тем политическим силам, которые меня пригласили, особенно когда на канал и на меня лично оказывали большое давление. Поскольку он человек трезво мыслящий и адекватный, то принял это.

Насколько финансово ударил по TVi вынужденный переход на спутниковое вещание?

— Если бы мы были в эфире, то имели бы свои 5% рынка и вышли б на самоокупаемость. Когда у нас забрали все частоты, выйти на самоокупаемость стало очень сложно. Мы пошли в кабель, где у нас было 90% покрытия. Перед выборами Нацсовет дал указание нас отключать, и мы потеряли 6 млн зрителей. Для нас это очень много. Вполне очевидно, что это ударило по нашим рекламным поступлениям.

Определенное время вы числились как соучредитель TVi Europe. Вы до сегодняшнего дня совладелец канала?

— Я регистрировал этот юридический субъект, а потом передал все права господину Кагаловскому. Потому мне в TVi Europe не принадлежит ничего.

Канал TVi Europe регистрировали в Польше исключительно для защиты от украинских властей?

— Разумеется, никакой другой причины не было. Кроме того, мы хотели сотрудничать с Польшей, что сейчас активно реализуем, работаем со многими польскими общественными институтами, работали с Министерством иностранных дел, с польским Фондом кино, с польской киноматкой, которая предоставляла нам фильмы.

Насколько в Украине медиабизнес прибылен?

— Если сравнивать медиабизнес с PR, где я также работал, то PR намного прибыльнее. Там есть клиент, ему расписывают бюджет, ставят маржу своей прибыли. Ничего сложного нет, если клиент согласился, то прибыль пиарщика уже заложена в предлагаемый медиаплан. Что касается СМИ, то это не полноценный бизнес. Для тех же печатных СМИ у нас нет развитой системы распространения, у нас недостаточно развит интернет по сравнению с другими странами, он часто используется для пропаганды, а не информации, поэтому самые крупные медиахолдинги являются убыточными.

Это сложный бизнес, но вместе с этим медиа — это больше чем коммерция, это эмоция, открытие. Для людей, которые это любят, даже в сложных условиях таким бизнесом заниматься крайне интересно. Хотя украинские медиа еще долго нельзя будет сравнивать с европейскими, в первую очередь из-за того, что они не защищены от любого давления со стороны власти.

"Кассетные" страсти

За несколько месяцев до старта парламентских выборов общественное движение "Честно" представило результаты оценки всех потенциальных народных депутатов. Среди таких критериев как "отсутствие фактов нарушения прав и свобод человека", "неизменность политической позиции относительно волеизъявления избирателей", "непричастность к

коррупционным действиям" или "прозрачность задекларированных доходов" Княжицкий отметил одним нарушением.

Так, движение заметило, что во время работы на ICTV в 2000-2002 гг. журналист засветился активной борьбой против свободы слова. В частности, "Честно" указало, что он приложил руку к распространению на канале знаменитых "темников" эпохи президента Леонида Кучмы. "Был зачислен в число тех, кто использовал в своей работе так называемые "манипулятивные технологии" подачи информации... оперирование одновременно правдивыми и неправдивыми фактами, подтасовки фактов под заведомо выстроенную концепцию", — было указано в резолюции движения.

Также в ней зафиксировали, что Княжицкий, работая на подконтрольном зятю президента Виктору Пинчуке ресурсе ведущим в ток-шоу "Свобода слова", однобоко освещал "кассетный скандал" в пользу Кучмы.

Однако впоследствии Княжицкий написал апелляцию, где указал, что в указанный период уже не работал в сфере журналистики и вообще никакого отношения к "темникам" не имел. Опровержение приняли, однако неприятный осадок от истории остался, так как его экс-коллега по TVi Богдан Кутепов рассказал о том, как Княжицкий разрешил этот вопрос тем, что "слал координаторам движения "Честно" перепуганные СМСки о своей святости".

Незадолго до парламентских выборов движение "Честно" засчитало вам несколько нарушений, вспомнив истории десятилетней давности, обвинив вас в использовании "темников". Затем "обвинения" сняли. Почему?

— Я написал апелляцию, после чего и сняли нарушения. Они нашли какие-то старые публикации, где говорилось, будто я использовал "темники", и этим ограничивал права человека. Я им предоставил бесспорные данные о том, что когда существовали "темники", я вообще не занимался журналистикой. Еще до того, как появились "темники", я прекратил заниматься журналистикой и начал снимать кино. Я не мог их использовать, поскольку не работал ни в СМИ, ни в органах власти.

Также "честновцы" упомянули, что вы в начале 2000-х, будучи ведущим передачи "Свобода слова" на ICTV, занимались обеливанием имиджа Леонида Кучмы в "кассетном скандале", одновременно однобоко критикуя Николая Мельниченко.

— Думаю, Мельниченко — трагическая фигура. Но, по моему мнению, во время работы у Кучмы он нарушал закон. Я всегда так считал. Думаю, что подслушивание кого-либо, неизвестно с какими намерениями, с непонятной мотивацией, вызывает очень много вопросов. Полагаю, что Мельниченко действовал не самостоятельно. При этом лично я считаю, что хотя Николай нарушил закон и присягу, человек он неплохой. Просто оказался в сложной ситуации, в чем-то дал слабину, и это вынудило его делать то, что он делал.

Он слишком поздно рассказал об этом. По его словам, он слышал про все эти нарушения и раньше. Почему же он тогда ничего не говорил? Тем удивительней его нынешняя история. Его связывают то с Березовским, то с российскими спецслужбами, то с одними, то с другими, то он пленки дает, то не дает. Все это очень непрозрачно. А когда история непрозрачна, она дает основания для манипуляций.

В разгар скандала в студию программы приглашались такие люди, как адвокат Генрих Падва, активно защищающий Кучму. Это разве не свидетельствует об однобокости освещения этой ситуации?

— Начнем с того, что Генрих Падва — интеллигентный человек, один из самых лучших и порядочных адвокатов России. Когда-то не я, а мой коллега Дмитрий Киселев брал у него интервью. Тогда этот блестящий, сильный, профессиональный адвокат сказал очень конкретные и толковые вещи Киселеву, который многое в свою очередь говорил неправильно.

Что касается меня и Падвы, то я его приглашал из совсем других соображений. Когда был арестован Константин Григоришин, Суркис с Медведчуком с ним воевали, мое PR-агентство помогало Григоришину. Я пригласил Падву, чтобы он помог в конфликте.

Виктор Пинчук давал вам и коллегам по передаче конкретные установки по освещению скандала с пленками Мельниченко?

— В принципе, в ходе "кассетного скандала" было решено, чтобы мы выходили ежедневно в эфире. Однако что и как говорить, нам никто не приказывал.

Не так давно, когда Мельниченко обвинил Тимошенко в причастности к убийству Щербаня, оппозиция сразу заявила, что он таким образом пытается отомстить ей, ведь недавно напрашивался быть ее адвокатом. Как вы считаете, чего хочет Мельниченко?

— Трудно сказать, он манипулирует все время то одним, то другим. То он против Тимошенко, то он за нее. Я думаю, что он ведет себя неправильно.

Львиное сердце

Николай Княжицкий коренной львовянин, и как патриот города Льва при любой возможности старается посетить свою малую Родину. Здесь у него живет мама, да и друзей осталось достаточно. Однако главный повод на несколько дней окунуться в атмосферу местных кафе, узких улочек и площади Рынок — книжный фестиваль во Львове.

На книжных фестивалях во Львове регулярно бываете?

— Да, кстати канал TVi много лет является их спонсорами. И я несколько лет вел оттуда программу. Я думаю, Александра Коваль делает большое дело. Я ее в этом поддерживаю, и вообще поддерживаю инициативных людей, которые каким-то образом двигают интеллектуальную жизнь в Украине. Даже если у них разные взгляды. Таких личностей у нас в Украине немного. Упомянутая Александра Коваль, также Андрей Халпахчи, который делает фестиваль молодежи, Виктория Тигипко, организовывающая Одесский фестиваль.

Какие книги вы привезли с фестиваля?

— Честно говоря, не помню. У меня их так много, что не запоминаю, где и когда покупал. Хотя вот запомнились последние подарочные книги. Недавно Семен Глузман подарил свою книгу воспоминаний. А перед тем мне подарил книжку польского философа Колаковского "Похвала непоследовательности" Ярослав Грыцак, который писал к ней предисловие.

Вначале 2000-х вы начинали писать книгу. Почему о ней не слышно?

— Да, у меня была такая идея. Мой отец прожил ровно столько, сколько просуществовал Советский Союз — от 1917 до 1991 года. Всю жизнь он вел дневник, мечтал что-то написать, но, к сожалению, не получилось. У меня остались его воспоминания, по ним я хотел что-то написать, но пока не реализовал эту идею. Кстати, также хочу издать книгу по мотивам моих интервью, показать украинцам людей, которые талантливее меня. За годы моей работы у меня в эфире было много интересных личностей. Хочется, чтобы записи этих бесед просто не потерялись.

Перспективы

Новому депутату в рядах оппозиции реализоваться всегда очень сложно. Планы Николая Княжицкого добиться принятия ряда законопроектов для либерализации рынка СМИ в нынешних политических условиях имеют крайне мало шансов. Единственная публичная возможность у парламентария проявить себя в борьбе с властью — драки и провокации — также не подходят нашему герою. Много будет зависеть от его умения найти хоть какие-то компромиссы с представителями Партии регионов, хотя бы в рамках Комитета по свободе слова.

Ну а бизнес-активы Княжицкого до президентских выборов имеют шансы выжить только при условии мощного дотирования. Депутатский статус и природная коммуникабельность наверняка помогут решить эту проблему успешно. Хотя на новые лицензии телеканалу TVi, по всем понятным причинам, рассчитывать не приходится.

http://www.depo.ua/ru/vlast-deneg/2013_arhiv-nomerov-vd/janvar2013/3-4-375/97369.htm

Добрый дедушка-спикер срывает маску*Главком*

Отказ спикера Верховной Рады Владимира Рыбака созывать внеочередную парламентскую сессию создал показательный для оппозиции прецедент – ее лишили еще одного рычага влияния на власть. Впервые в истории Украины. Тем самым спикер показал, что он послушный инструмент в руках Банковой.

Крах имиджа «доброе старика»

Седовласый долгожитель украинской политики Владимир Рыбак с первых дней пребывания на посту спикера пытался создать себе имидж нейтральной фигуры, заинтересованной в нормальной работе Рады без склок, драк и скандалов. Его миротворческий голос с первых дней избрания увещевал депутатов сохранять спокойствие, а на все обращения оппозиции внедрить персональное голосование отвечал просто, мол, все будет нормально, разберемся и внедрим.

И после первого провала голосования по увольнению Арбузова и назначения на пост главы НБУ Игоря Соркина показалось, что у Владимира Васильевича что-то получается. С первой попытки голосование провалилось, но он не стал продавливать вопрос и нарушать регламент, как привыкли делать его предшественники Владимир Литвин и Адам Мартынюк.

Хотя уже на следующий день – 11 января, парламент таки провел кадровые назначения, в том числе и голосами 20 отсутствующих регионалов. Несмотря на уверения спикера, что будет личное голосование. Миф о справедливом спикере понемногу начал развеиваться.

Но окончательно Владимир Васильевич его уничтожил в истории с отказом созывать внеочередную парламентскую сессию по требованию оппозиции.

Воскрешение Тимошенко в СМИ

В последние месяцы внимания к Юлии Тимошенко поубавилось, а объявленная ею в начале января акция гражданского неповиновения не вызвала ожидаемого резонанса. Но 18 января тема узницы №1 ураганом влетела на первые полосы украинских и иностранных СМИ.

С самого утра ленты новостей заполнили сообщения об избииении и силовом выдворении «бритоголовыми» трех женщин-народных депутатов из Харьковской больницы, ранее присоединившихся к протесту Юлии Тимошенко. Но и эта новость вскоре могла забыться, если бы этим же вечером Генпрокурор Виктор Пшонка не обвинил Юлию Тимошенко в организации убийства Евгения Щербаня и не сообщил об ознакомлении экс-премьера с постановлением о подозрении в убийстве.

Понятное дело, что оппозиции как-то надо было отреагировать. Не изобретая велосипеда, решили созвать внеочередную парламентскую сессию, чтобы как можно сильнее разогнать информационную волну вокруг Тимошенко. Оппозиционеры начали сбор подписей и огласили свой план на эту сессию: создать временную следственную комиссию по Тимошенко и Луценко, попробовать отставить Генпрокурора, заслушать министра внутренних дел и председателя СБУ относительно ситуации с соблюдением прав политических заключенных в Украине и участия правоохранительных органов в политических преследованиях.

В принципе, ничего страшного, кроме лишней шумихи, власти эта затея не сулила. Максимум чего могли добиться Яценюк, Кличко и Тягнибок – создания следственной комиссии, эффективность которой, как показывает опыт, практически нулевая.

Со скрипом оппозиция наскребла 158 подписей (при необходимом минимуме 150) и подала документы Рыбаку. И тут началось самое интересное – спикер всеми правдами и неправдами спустил на тормозах затею Яценюка и сотоварищей.

Версии Рыбака

За последнюю неделю из уст спикера мы услышали целый ряд версий, почему он не может созвать внеочередную сессию. Сначала он сообщил, что сомневается в подлинности

подписей, которые подали оппозиционеры. Аргументация сногсшибательная – ему о подделанных 11 автографах сообщил ... регионал Владислав Лукьянов. Тот, якобы знает, что 11 людей пребывают за границей, а потому и подписи поставить не могли.

В подделке подписи обвинили даже лидера «Удара» Виталия Кличко. Мол, в аппарате узрели, что его автограф не совпадает с подписью в личном деле. Кличко сразу же подтвердил свою подпись, сообщив, что даже аппарат признал аутентичность 151 автографа, а этого достаточно для созыва сессии.

Дальше версии плодились как на дрожжах. Пребывая на Донбассе, Владимир Васильевич сослался уже не на историю с подписями, а на то, что внеочередная сессия – это слишком дорогое удовольствие. И 3,5 миллиона гривен, которые потратят на приезд депутатов – слишком дорогое удовольствие.

Здесь уместно вспомнить события годичной давности - апреля 2012-го. В последние дни на посту омбудсмана Нина Карпачева на весь мир раздула историю с избием Тимошенко, и регионалы, чтобы закрыть ей рот, провели внеочередное заседание парламента и привели к присяге нового уполномоченного по правам человека Валерию Лутковскую. И никакие бюджетные миллионы тогда не стали помехой.

Во вторник 29 января оппозиционеры пришли к Рыбаку требовать своего и услышали такое объяснение: подписи переданы на экспертизу в регламентный комитет, а тот пока собраться не может. Потому и сессии пока не будет. А если ее не созывать сейчас, то по срокам до следующей недели уже не успеешь – во вторник откроется новая, вторая очередная сессия 7-го созыва. Короче говоря, все затянули и замяли, указав оппозиции на ее место.

Под вечер Рыбак озвучил еще одну версию: поддельных подписей уже 18. 11 депутатов – это список пребывающих за границей, «перечень Лукьянова». Еще семь подписей аппарату Верховной Рады показались сомнительны. «Не похожи», - заверил Рыбак.

Рыбак нарушил Конституцию

В этой истории Владимир Рыбак показал себя с самой нелюбимой стороны. Ведь здесь не столь важен повод, почему оппозиция хотела провести сессию, это вопрос второстепенный. Важно, что спикер нарушил 83 статью Конституцию и 11 статью закона о Регламенте, самовольно отказав в проведении внеочередной сессии. Такого в истории украинского парламента еще не было.

«Я таких случаев, чтобы спикер отказал в проведении внеочередной сессии, не знаю. Регламент и Конституция должны исполняться. У спикера были сомнения в подлинности подписей. Аппарат может их проверить. Но если чья-то подпись поставлена под сомнение, человеку надо просто доказать, что он подлинный», - делится своим видением ситуации нардеп многих созывов и член ЦК Компартии Георгий Крючков.

Он уважает стремление спикера сэкономить 3,5 миллиона гривен. «Но это не может быть основанием, чтобы не созывать сессию. В этом можно увидеть опасный прецедент. Таких случаев во времена моего депутатства не было. Созывать сессию – это обязательство спикера, а не право», - заключает Крючков.

Еще один зубр украинского парламента, депутат 6 предыдущих созывов, в прошлом член фракции Партии регионов Сергей Головатый также утверждает, что поступок Рыбака - прецедент в истории нашего парламента.

«Такого в истории украинского парламента еще не было. Рыбак не выполнил свой конституционный долг, он нарушил закон о регламенте», - утверждает Головатый. Более того, он считает, что спикер не имел права проверять подписи депутатов. «Это волюнтаризм Рыбака. Для проверки подписей надо просто спросить депутатов, так как говорил Кличко. Тем более, не в полномочиях чиновников аппарата и секретариата ВР решать вопрос подлинности подписей. Он был обязан созывать сессию, он техническая персона», - считает экс-нардеп.

Депутат многих созывов и соавтор Конституции Украины Виктор Мусияка вспоминает один проблемный эпизод с внеочередной сессией. «Это было летом 1997 года, сессию созывал сам спикер, но ее хотели сорвать. Тогда была угроза создать условия, чтобы досрочно

распустить парламент. Но все обошлось. Прецедентов же, когда спикер вот так поступил, как Владимир Рыбак, не было», - подтвердил «Главкому» Мусияка.

«В Конституции говорится, что внеочередная сессия созывается по требованию трети депутатов. Потому споры вокруг подлинности подписей не уместны, если требование депутатов они подтверждают лично. Думаю, что Владимир Рыбак несет ответственность за то, почему не выполнил Конституцию, он ее нарушил. В парламенте ведь нет графологов, в аппарате на глаз смотрели на подлинность подписей. Но это же нонсенс, они не имеют никакого юридического права проверить их подлинность», - резюмирует Мусияка.

Как бы то ни было, Владимир Рыбак себя подставил. Оппозиция уже выдвинула требование его отставки, при чем, небезосновательное. Конечно же, никакой отставки не будет, голосов для этого в обозримом будущем собрать не удастся. Но Владимир Васильевич за месяц достиг того, чего знатные манипуляторы регламентом добивались годами. Оппозиция же получила полное право не признавать легитимность главы Верховной Рады и все свои провалы вешать именно на «коварного» и «вероломного» спикера.

<http://glavcom.ua/articles/9517.html>

Сергій Сас: «Спроба відставки Рибак може загнати ВР у глухий кут»

Українські Національні Новини

Спроба відставки спікера парламенту Володимира Рибак може загнати Верховну Раду у глухий кут, але навряд чи буде мати наслідком відставку спікера. Таку думку висловив народний депутат від фракції "Батьківщина" Сергій Сас.

За словами народного депутата завтра на засіданні фракції "Батьківщина" народні депутати будуть, ймовірно, радитися і з питання підтримки ініціативи фракції "УДАР" щодо відставки спікера ВР.

"Справа в тому, що у нас немає більшості, а його обирали місяць тому і на його підтримку знайшлася більшість від конституційного складу, то ця ініціатива сьогодні, можливо, матиме тільки політичні наслідки", - вважає С.Сас.

На думку парламентаря, сьогодні слід шукати можливості роботи.

"Шляхом переконання, шляхом зайняття певної позиції, шляхом вимог дотримуватися законів... Володимир Васильович Рибак казав, що він буде головою всієї Верховної Ради, а не тільки більшості, тобто у нього один шлях – дотримання Конституції та законів України", - вважає С.Сас.

Народний депутат наполягає, що на сьогодні спікер порушує законодавство, адже це обов'язок, а не право, Голови ВР скликати позачергову сесію парламенту на вимогу 150 народних депутатів.

"Я знаю, що зібрано 158 підписів, не знаю на якій підставі забраковано сім, але навіть за цих умов є 151 підпис. Це навіть Апарат ВР підтвердив... Є підписи, є підтвердження, а тому слід збирати сесію", - наголосив народний депутат.

Водночас народний депутат висловив думку, що опозиція занадто легко і швидко погодилась на обрання керівництва ВР. "Нам потрібно було наполягати на отриманні контрольних функцій", - зазначив парламентар.

"УДАР" вимагає видати підписні листи необхідні для збору 150 підписів народних депутатів, як передбачено законом про регламент.

"Голова Верховної Ради Володимир Рибак, всупереч Конституції, законам та регламенту, відмовився скликати позачергову сесію парламенту на вимогу трьох опозиційних фракцій. Тому фракція „УДАР“ розпочинає збір підписів за відставку спікера Рибак", — підкреслили у партії.

<http://www.unn.com.ua/uk/exclusive/1182063-s-sas-sproba-vidstavki-ribaka-mozhe-zagnati-vr-u-glukhiy-kut>

Почему напали на Шуфрича. Три версии

Главком

На газовом рынке Украины происходят события, которые могут стать лишним подтверждением того, что, «пощипав» чужих, представители ближайшего окружения Президента принялись за своих. История, которая сложилась вокруг крупнейшего частного газодобытчика – компании «Нафтогазвидобування», тянется уже давно. Но именно сейчас противостоянием акционеров, известных политиков, предприятия умело воспользовались влиятельные люди со стороны.

По заявлениям нардепа от «Батькивщины» Александра Бригинца, на одном из совещаний в Кабмине депутат от Партии регионов Нестор Шуфрич устроил скандал, обвинив министра энергетики и экс-министра экологии и природных ресурсов Эдуарда Ставицкого в незаконном приостановлении лицензии «Нафтогазвидобування» и вымогательстве 30% доли предприятия за ее возобновление.

История вопроса

Немного истории компании, которая разрабатывает Семеринковское месторождение в Полтавской области и добывает почти треть украинского газа, приходящегося на частные компании. По давно фигурирующим в СМИ данным, ЧАО «Нафтогазвидобування» владеют известные политики, депутаты, успевшие в свое время поработать министрами, – Нестор Шуфрич и Николай Рудьковский. Формально эти персонажи не имеют отношения к компании, чья структура собственности скрыта за многочисленными оффшорками.

В 2008-м году между бизнес-партнерами произошел конфликт с элементами рукоприкладства, но драчуны тогда заявили, что недопонимание возникло по политическим вопросам – причем путались в показаниях, по каким именно. Учитывая, что вскоре вспыльчивый Шуфрич подрался еще и с Сергеем Левочкиным, что серьезно усложнило ему дальнейшую политическую карьеру, инцидент с Рудьковским как-то уладился, несмотря на то, что Рудьковский по горячим следам подал заявление в милицию.

Снова в информпространстве «Нафтогазвидобування» всплыло в феврале 2012-го, когда без вести пропал глава правления компании Олег Семинский. В объявлениях, расклеенных в метро, среди примет пропавшего значились «модельная норковая шапка», «кожаная куртка с норковым воротником Zilli» и «туфли Gucci».

И после этого началось... В августе появилось открытое письмо трудового коллектива ЧАО «Нафтогазвидобування» к Президенту, где подробно описывались события, которые происходили в последнее время вокруг компании. Напомнив, что компания платит в бюджеты разных уровней под 20 миллионов гривен, 60 подписантов обращения обратили президентское внимание на странные события, которые стали происходить с конца 2011 года. В этот период коллективом стали ходить слухи, что акционеры (тут ими открыто называются Шуфрич и Рудьковский) намереваются продать предприятие. Более того, стало известно, что вышеупомянутый Семинский уже подписал с акционерами соответствующий договор о намерениях.

Коллектив рассчитывал, что новые акционеры компании не станут менять действующего на тот момент главу правления, а после исчезновения последнего – исполняющего его обязанности зама Валерия Баришполя. Но члены набсовета, говорится в письме, всячески блокировали попытки Баришполя легитимизироваться в качестве полноценного главы правления. Такое поведение вызвало у сотрудников «Нафтогазвидобування» подозрения о конфликте между акционерами и попытках «выкинуть» кого-то из бизнеса.

20 апреля 2012-го, незадолго до очередного собрания акционеров, произошли показательные события – в главном киевском офисе по Константиновской, 15 произошла встреча Шуфрича и Рудьковского. Закончилась она очередной их ссорой и тем, что, выломав двери, в офис ворвались неизвестные молодые люди, один из которых представился начальником службы безопасности компании «Метал Юнион». После вызова милиции молодые люди ретировались. Собрание, в итоге, было сорвано, а в мае Баришполь и вовсе был уволен «по собственному желанию», а его обязанности возложены на некоего Якова Проскурню,

трудившегося до этого в ГАК «Хлеб Украины». Исходя из обращения, коллектив нового начальника не признал, ссылаясь на то, что назначен он был непонятным способом. В письме говорится, что незаконная регистрационная запись о назначении Проскурни была отменена, а по факту самодеятельности даже возбуждено уголовное дело. Впрочем, это не помешало попыткам Проскурни представить себя на Семиренковском УПКГ в качестве нового руководителя предприятия.

Также коллектив заподозрил в связях с рейдерами и НАК «Нафтогаз», который отказался включать газ «Нафтогаздобування» в расчетный баланс распределения газа по Украине, перекрыв компании финансовый вентиль. Подписанты обращения даже припугнули технологической катастрофой, если проблема с деньгами в ближайшее время не будет решена.

Но после этого обращения ситуация только все более запутывалась. Госгеологии приказом №565 от 22 ноября приостановило действие специальных разрешений «Нефтегаздобычи» на пользование недрами, касающихся разработки Семиренковского и Мачухского газоконденсатных месторождений. Однако 15 января Окружной административный суд Киева приостановил действие приказов Госгеологии, назначив заседание по сути на 28 января. И уже как следствие всех этих разборок – срыв Шуфрича на Ставицком.

Естественный отбор

Итак, кто же у кого что отобрал?

Сами Шуфрич и Рудьковский свою причастность к «Нафтогазвидобуванню» и события вокруг компании упорно до последнего времени не комментировали, провоцируя этим появление разных слухов и догадок.

Один из вариантов – личные долгоиграющие разборки партнеров, которые к тому же теперь оказались в одной парламентской фракции Партии регионов. При этом один из них, чтобы вытеснить партнера из бизнеса, пользуется услугами заинтересованных лиц со стороны. Партнер-соперник же активно сопротивляется – следствием чему вышеупомянутые письма трудового коллектива и фактическое двоевластие в компании.

Второй вариант – эти самые «заинтересованные лица» собираются прокинуть обоих главных акционеров. По данным Forbes.ua, супруга ныне исполняющего обязанности главы компании Якова Проскурни – Татьяна – является членом правления упоминавшейся компании «Металл Юнион». Крупнейшим акционером этого металлургического предприятия является донецкий бизнесмен Руслан Цыплаков, не скрывающий своей дружбы с Виктором Януковичем-младшим. Например, среди их совместных детищ – раллийная команда Ferrari Team Ukraine. Сама компания «Металл Юнион» в распространенном заявлении утверждает, что не имеет отношения к «Нафтогаздобуванню», а ее юристы лишь обеспечивали юридическое консультирование компании в целях предотвращения угрозы рейдерского захвата компании по просьбе одного из акционеров.

Сторона Шуфрича также сегодня подтвердила эту информацию. «В последнее время в СМИ появился ряд публикаций связанных с компанией «Нефтегаздобыча», к которой наша семья имеет отношение. В этих публикациях неоднократно упоминалось имя Руслана Цыплакова. Для внесения ясности в понимании моих отношений с господином Цыплаковым хочу отметить, что нас связывают многолетние товарищеские отношения, которые стали особенно тесными еще в 2005 году. Чуть более полугода назад я обращался к фирме Цыплакова для обеспечения юридического сопровождения проведения мероприятий, связанных с предотвращением попытки рейдерского захвата компании «Нефтегаздобыча» после пропажи ее директора Олега Семинского.», - цитирует заявления Нестора Шуфрича его пресс-служба. Депутат уточняет, что «никакого финансового или другого участия господина Цыплакова в обеспечении работы ЗАК «Нефтегаздобыча» кроме описанного нет». «Я благодарен за помощь юристов компании своего товарища», - попытался расставить точки над «i» политики.

Действительно, сам по себе факт дружбы Цыплакова с Януковичем-младшим ни о чем не говорит, но то, что контроль над лицензированием добычи полезных ископаемых сейчас за Семейей, – не секрет. В частности, создавший проблемы «Нафтогаздобуванню» приказ № 565

появился в то время, когда Госслужбой геологии и недр руководил нынешний глава министерства экологии Олег Проскураков, а министерство в свою очередь возглавлял Эдуард Ставицкий. Как известно, Ставицкий, возглавлявший в 2007-08 гг. был задействован в схеме отчуждения у государства «Межигорья», в котором сейчас обитает президент.

И эмоциональные слова Шуфрича в адрес Ставицкого о вымогательстве 30 %-ной доли предприятия за возобновление лицензии, если они действительно были, звучат вполне логично.

Третий вариант – выход в публичную плоскость конфликта вокруг спорной компании на руку давнему недругу Шуфрича - Сергею Левочкину. Главе президентской администрации выгодно поссорить вернувшегося в политику Шуфрича с Семей. Причем дело не в самих разборках вокруг «Нафтогаздобування», а в активном муссировании в СМИ информации про конфликт эмоционального Шуфрича с обидчиками. То есть, если ранее Нестор Иванович еще мог рассчитывать на относительно успешное для него закулисное решение проблемы, то теперь история обрела слишком уж большую огласку.

Подозрения в том, что в случае с «Нафтогаздобування» не обошлось без давления на акционеров извне, усиливают последние события в газовой отрасли. Это и появление на рынке нового крупного посредника, и участие в соглашении о разделе продукции с Shell и Chevron маленькой частной компании «СПК-Геосервис». Пока нет прямых доказательств концентрации газового рынка в одних руках, но, судя по процессам, происходящим в бизнес-среде в целом, все движется именно в этом направлении. И на партийные цвета в этом деле уже действительно не смотрят.

<http://glavcom.ua/articles/9501.html>

Підсумки тіньової приватизації-2012

Володимир Ларцев, Економічна правда

Однако наряду с законодательно оформленными процедурами присвоения государственных активов придворные олигархи использовали целый набор теневых средств.

В общих словах, это любые формы присвоения государственной собственности без денег или с минимальными затратами. Среди них: санация, аренда, банкротство и создание совместных предприятий, "выгодных" государству.

Причин применения непрозрачных схем две.

Первая - нежелание властей распалить общественное недовольство по таким резонансным предприятиям как "Укрзалізниця", "Нафтогаз", "Енергоатом", "Укрэнерго", "Укринтерэнерго", "Укргідроенерго".

Вторая - банальное отсутствие у олигархов достаточных сумм денег, чтобы за оставшиеся до президентских выборов два года удовлетворить свои аппетиты.

Особенное акционирование

В феврале 2012 года Верховная Рада приняла закон "Об особенностях образования публичного акционерного общества железнодорожного транспорта общего пользования". Согласно ему создается предприятие в виде ПАО с концентрацией 100% акций в собственности государства.

Новый субъект хозяйствования образуется путем слияния Государственной администрации железнодорожного транспорта Украины - "Укрзалізниця", предприятий, учреждений и организаций железнодорожного транспорта. Кроме того, в уставный капитал должны быть внесены акции, доли и паи, принадлежащие государству в компаниях, созданных при участии предприятий железнодорожного транспорта. По утверждению властей, данная схема реформирования призвана разграничить функции государственного и хозяйственного управления отраслью.

Существует и противоположное мнение. Оно сводится к тому, что акционирование "Укрзалізниця" станет первым шагом по разделу лучших активов украинской железной дороги.

Согласно этому мнению, компанию нельзя приватизировать, поскольку это стратегический объект, который должен принадлежать государству, а не частным собственникам.

В противном случае, он неизбежно создаст монопольный "перекос", который позволит владельцам "железки" диктовать всей стране, сколько та должна платить. А монополии в Украине, как известно, не регулируются. Антимонопольный комитет занят не своими прямыми обязанностями, а прямо противоположным - охраной Рината Ахметова, Дмитрия Фирташа и других уважаемых господ от антимонопольного законодательства. Точно так же АМК защитит новых монополистов в сфере ж/д перевозок.

Вернемся к "Укрзалізнице". Акционерное общество - это одна из разновидностей хозяйственных обществ. Им признается коммерческая организация, уставной капитал которой разделен на определенное число акций, удостоверяющих обязательственные права участников общества по отношению к этому обществу. Участники АО - акционеры - не отвечают по его обязательствам, и несут риск убытков в пределах стоимости принадлежащих им акций. К сожалению, в украинских условиях это означает, что можно сначала вывести все деньги, а потом "положить" преуспевающее предприятие с десятками тысяч клиентов, и не понести за это никакой ответственности. Согласно статье 10 закона о создании АО "Укрзалізниця" вся прибыль от хозяйственной деятельности остается в распоряжении акционерного общества. Следовательно, государство, владеющее 100% акций, не получит ничего в виде дивидендов.

При этом из нынешней железной дороги в собственность государства переходят магистральные железнодорожные линии, размещенные на них технологические сооружения и передаваемые устройства. Соответственно все траты на их содержание будет нести госбюджет, то есть все граждане.

Куда же пойдет все остальное? Куда пойдет подвижной состав - главный актив "Укрзалізниця"? ЭП уже писала, что группы "Семьи" и Рината Ахметова уже давно положили глаз именно на эту часть собственности железнодорожного монополиста. И задумка олигархов сводится как раз к тому, чтобы забрать себе активы, которые генерируют прибыль. А технологические траты оставить на государстве. По сути, все так и происходит, хотя упорно называется "реформой".

Но перед этим произойдет еще один важный этап. Все еще государственная "Укрзалізниця" должна купить огромное количество новых вагонов, которые после этого передаст своим дочерним структурам, которые специально созданы для дерибана. А уже дочерние структуры разберут себе олигархи - скорее всего, через механизмы теневой приватизации. В самом деле, зачем платить больше?

Скорее всего, как раз для завершения "реформы" на пост министра транспорта назначен бывший главный железнодорожник - Владимир Козак. По нашим данным, он является игроком, который устраивает обе стороны - и "Семью", и Ахметова.

Иначе говоря, все "вершки" достанутся тем, кто будет реально управлять АО, а "корешки" - государству. Поэтому с большой степенью вероятности можно спрогнозировать, что железнодорожные вокзалы, которые еще находятся в более-менее приличном состоянии, скоро сменятся убогими сараями.

Симптоматичная корпоратизация

Указом Президента №187 от 12 марта 2012 года Кабинету министров и Минэнергоугля было поручено провести подготовку к корпоратизации Национальной энергогенерирующей компании "Энергоатом" и Национальной энергетической компании "Укрэнерго". Что же кроется за безобидным словом "корпоратизация"? Это та же смена формы собственности компании путем акционирования, но есть и отличия.

Во-первых, при акционировании сразу утверждается план размещения акций, в котором определяется размер и порядок их продажи. При корпоратизации же продажа акций откладывается до специального решения уполномоченного органа. Для "Энергоатома" и "Укрэнерго" это правительство.

Во-вторых, при классическом акционировании устанавливается большая степень распоряжения финансовыми средствами компании, чем при корпоратизации. То есть,

корпоратизация напоминает акционирование с особыми оговорками. Казалось бы, эти оговорки объяснимы особыми техногенными рисками, которые несут энергетические объекты.

Прежде всего, речь идет об атомных электростанциях. НАЭК "Энергоатом" эксплуатирует Запорожскую, Ровенскую, Хмельницкую и Южно-украинскую АЭС. Еще он объединяет Ташлыкскую ГАЭС и Александровскую ГЭС, все три - в Николаевской области. В состав компании входит также Донузлавская ВЭС, Крым.

НЭК "Укрэнерго" также стратегически важна. Она осуществляет диспетчеризацию энергосистемы Украины и передает электроэнергию от электростанций к сетям областных поставляющих компаний. Сейчас в нее входит восемь основных структурных подразделений - электроэнергетических систем, которые охватывают территорию всей Украины.

На балансе компании - 22 тыс км ЛЭП классом напряжений 750, 500, 330 и 220 киловольт. Есть линия постоянного тока, 800 киловольт, и межгосударственные линии, которые объединяют Украину с Россией, Беларуссией, Венгрией, Словакией, Польшей, Молдовой. В составе компании - 132 подстанции.

В таком случае, зачем проводить корпоратизацию? Ведь все эти объекты должны находиться под пристальным вниманием надзорных органов государства.

По мнению экспертов, весомых причин для перевода "Энергоатома" и "Укрэнерго" в АО нет. Как утверждает эксперт Центра Разумкова Владимир Омельченко, корпоратизации госкомпаний должна предшествовать имплементация европейского законодательства в рамках Энергетического сообщества.

Делаем единственное логичное предположение: процесс корпоратизации госкомпаний инициирован президентом в интересах крупных отечественных бизнес-групп, и перевод этих компаний в акционерные общества - лишь этап перед их дальнейшей приватизацией.

По словам Омельченко, обе компании находятся в поле интересов энергетического холдинга "ДТЭК" Рината Ахметова и фирмы Group DF Дмитрия Фирташа. Первой данные приобретения необходимы для усиления вертикальной интеграции в рамках холдинга. Второму интересно закрепиться на энергетическом рынке.

От себя добавим, что персона Фирташа как раз выглядит странно в данном раскладе. По имеющимся у нас данным, на приватизацию "Энергоатома" претендует "Семья". А "Укрэнерго", безусловно, интересна Ахметову.

В подтверждение наших предположений, сделаем важную оговорку. Накопленный за двадцатилетие независимости Украины опыт свидетельствует, что любая корпоратизация или акционирование неизбежно заканчиваются приватизацией - переходом госсобственности в руки олигархии. Этому всегда предшествует этап банкротства предприятия.

Согласно Указу Президента от марта 2012, правительство должно было подготовить законопроекты о корпоратизации "Энергоатома" и "Укрэнерго" и представить их на рассмотрение Верховной рады. Однако власть притормозила этот процесс.

Скорее всего, причин две: боязнь усилить резонанс, вызванный принятием закона об акционировании "Укрзалізниці", и стремление как следует расшатать финансовые показатели "Энергоатом" и "Укрэнерго" (чтобы объяснить необходимость их продажи).

Для выполнения второй задачи 21 ноября 2012 года Верховная рада приняла закон, меняющий условия работы на рынке возобновляемой энергетики. Ранее компенсация "зеленых тарифов" Андрею Ключеву за солнечные электростанции и Ринату Ахметову за ветряные электростанции осуществлялась за счет всех участников энергорынка. А теперь, когда большинство тепловых электростанций стали частными, - только за счет деятельности "Энергоатома" и "Укрэнерго".

Странная реорганизация

В апреле 2012 года Верховная рада внесла в закон "О трубопроводном транспорте" изменения, разрешив Кабмину реорганизовывать "Нафтогаз". При этом парламент якобы запретил приватизацию украинского газового монополиста и компаний, которые будут созданы в результате его реорганизации.

Основная декларируемая властью цель реорганизации НАК - выполнение требований Европейской энергетической хартии о разделе "Нафтогаза" на три отдельные составляющие: по добыче, транспортировке и продаже топлива. Однако есть основания предполагать, что внесенные в закон изменения заложили механизм теневой приватизации газотранспортной системы. Например, в законе отменена статья, которая запрещала приватизацию ГТС. Зато появился пункт о том, как она будет происходить: путем передачи ряда активов "Нафтогаза" акционерным обществам при участии частного капитала. При этом бюджетные учреждения из процесса предусмотрительно исключены. Соответственно, очевидна подлинная цель власти по реформированию НАК: получить возможность маневра по присвоению "Нафтогаза" поэтапно и по частям.

Кто заинтересован в приватизации структур "Нафтогаза"? Да кто угодно, кто хочет работать на миллиардных рынках. Однако для получения доли от НАКа нужно иметь админресурс. По состоянию на конец 2012 года, его имеют "Семья", российский "Газпром" и небезызвестный Дмитрий Фирташ.

К слову, до недавней ротации правительства именно человек последнего - Юрий Бойко - возглавлял энергетическое министерство. А, в свою очередь, его человек Евгений Бакулин возглавлял "Нафтогаз". Кроме того, люди Фирташа контролировали государственные "Укргаздобычу" и "Укртрансгаз".

Именно с подачи Бакулина в Украину в скором времени вернутся частные газотрейдеры (естественно, структуры Фирташа уже готовы выступить в новом качестве). А "Нафтогазу" останутся миллиардные долги и обслуживание вечно проблемного коммунального сектора.

Из аутсайдеров можно назвать Игоря Коломойского, который чудом все еще удерживает "Укрнафту" и "Укртатнафту". Сейчас за "Укрнафту" в очередной раз взялись проверяющие, и наверняка женево-днепропетровского олигарха таки вытеснят из нефтегазовых структур. Если не в результате проверки, то в ходе "реформы". Как следует из недавнего заявления замминистра энергетики и угольной промышленности Владимира Макухи, правительство в канун Нового года завершило первый этап реформирования "Нафтогаза" - акционировало его дочерние предприятия "Укртрансгаз" и "Укргаздобычу". Пока что их продолжают контролировать люди Фирташа.

На очереди - новые этапы "реформы". Примечательно, что после акционирования она может замереть на неопределенное время. "Теневая" приватизация предполагает, что можно не покупать государственную структуру за сотни миллионов гривен, а просто поставить на нее своего управляющего. Что, по сути, и происходило долгие годы.

Эффективные частники

Безусловно, "Укрнафта" вернется государству далеко не вся. Таковы лучшие традиции владельца группы "Приват".

В 2001 году Игорь Коломойский с партнерами приобрел на приватизационном конкурсе 3,983% акций "Укрнафты" за 53,59 млн грн. Благодаря дальнейшей скупке мелких пакетов "Приват" довел свою долю в компании до 42%.

Это, а также установление после 2004 года тесных связей с "оранжевыми" чиновниками позволило Коломойскому назначить в руководство "Укрнафты" своих людей. "Приватизировав" менеджмент компании, бизнесмен получил право фактически единолично распоряжаться ее прибылью. Поскольку отказ выплачивать государству дивиденды - слишком явное нарушение закона, Коломойский нашел другие способы "заработка".

В начале 2012 года, после "наезда" власти на бизнес Коломойского, он начал переводить основные средства "Укрнафты" на баланс созданных им предприятий.

В январе 2012 года журнал "Корреспондент" сообщил, что нефтегазодобывающее управление "Укрнафты" - "Надвирнанафтогаз" - одобрило передачу в аренду ООО "Укркарпатоил" 250 скважин на Битков-Бабчинском месторождении. Так совладелец группы "Приват" Игорь Коломойский решил оградиться от увеличения своей части в "Укрнафте" с помощью вывода самых ценных активов - нефтегазовых скважин - в аренду приближенным к себе частным структурам. Отныне, поскольку формально эти скважины не будут иметь

отношения к "Укрнафте", добытый на них газ можно будет продавать по рыночным, а не регулируемым НКРЭ ценам, и не делить прибыли с государством. По подсчетам издания, из 2 тыс скважин, которые эксплуатирует "Укрнафта", около половины уже эксплуатируются в рамках совместной деятельности со связанными частными структурами: Carpathy Petroleum Corporation, "Моментум энтерпрайзис (Интер Юроп)", ООО "Надра-инвест". Это и есть механизмы "теневой" приватизации, о которых мы говорим в данном материале. Это значит, что "Укрнафта" может в любой момент передать этим предприятиям оставшиеся скважины, оградив тем самым "Приват" от риска потерять контроль над самой крупной нефтедобывающей компанией страны.

Для рядовых граждан это означает, что большие объемы газа украинской добычи так и не будут использованы для решения их социально-экономических проблем.

Дорогие арендаторы

Если Коломойскому приходится "химичить", чтобы бесплатно попользоваться государственной собственностью, то Дмитрию Фирташу после президентских выборов 2010 года власть сама делает один за другим дорогие подарки.

В начале 2012 года ОАО "Крымский титан", 49% акций которого принадлежало Group DF Дмитрия Фирташа, после трехлетней судебной волокиты подписало мировое соглашение с ФГУ и согласилось погасить 151 млн грн долга за аренду Иршанского ГОК и Вольногорного ГМК.

Обратите внимание на всю циничность данного мирового соглашения. Фирташ обязан был платить деньги за то, что бесплатно добывает в карьерах необходимую руду. Но мало того, что Фонд госимущества за три года не предпринял ни одной попытки отобрать у него ГОКи - он еще и согласился помириться с олигархом, если тот просто заплатит.

В каком государстве такое возможно? Пожалуй, Украина не зря занимает лидирующие позиции в рейтингах коррумпированных держав. При этом, по словам Рябченко, в мировом соглашении был записан пункт о том, что стороны заключат новый договор об аренде Иршанского ГОК и Вольногорного ГМК на тот же срок, на который было заключено предыдущее соглашение. То есть, Фирташ наверняка и далее продолжит добывать необходимую руду для одного из самых прибыльных металлургических производств в мире. Бесплатно. К слову, не приватизировав ГОКи, а просто взяв их в аренду. Напомним, это мы о "теневой" приватизации уникальных горно-обогатительных комбинатов.

Вольногорский комбинат базируется на крупнейшем в Европе месторождении титаноциркониевых руд, а Иршанский комбинат разрабатывает Междуреченское месторождение титановых руд. Используя продукцию этих комбинатов, Украина получала уникальную возможность реализовать замкнутый цикл производства титана, циркония, гафния, которые используются в высокотехнологическом машиностроении, ядерной энергетике, авиастроении и космической промышленности. Стоимость каждого комбината - 3-5 млрд долл. Продав их за реальную стоимость, государство могло бы залатать многие дыры в бюджете. Годовая прибыль Вольногорского ГМК составляет 200 млн долл, Иршанского ГОК - 150 млн долл.

Нынешний же арендатор зарабатывает колоссальные деньги на крайне низкой стоимости платы за добычу минерального сырья. Ставка платы за единицу погашенных запасов титановой руды в 2012 году составляла 3,99 грн за тонну, титаноциркониевой - 7,4 грн за тонну.

В тоже время на рынке тонна ильменитового концентрата стоит 300 долл, циркониевого - 3 тыс долл, рутилового - 2 700 долл. А тонна титановой губки - и вовсе 10 тыс долл. Так что ответ на вопрос, реальную ли плату берет государство за использование своих недр, вполне очевиден.

Бесплатные сети

Однако комбинатами щедрость властей в отношении Фирташа не закончилась. 20 августа 2012 года Кабмин Николая Азарова принял постановление №770 "Некоторые вопросы использования госимущества для обеспечения распределения природного газа на праве хозяйственного распоряжения".

Пресса выдала новость с заголовком "Правительство запретило приватизировать газораспределительные сети". Однако все оказалось не совсем так.

В документе отмечается: "Установить, что государственное имущество, которое используется для обеспечения распределения природного газа, не подлежит приватизации, учитывается на балансе хозяйственных обществ по газоснабжению и газификации и не может быть отделено от их основного производства, а используется отмеченными обществами на праве хозяйственного распоряжения".

Что же произошло? Правительство подтвердило невозможность приватизации ГРС, но в то же время установило, что газораспределительные сети не могут быть отделены от облгазов и горгазов. Также определено, что эти компании используют сети на праве хозяйственного распоряжения.

Хозяйственный кодекс говорит, что право хозяйственного распоряжения является вещественным правом субъекта предпринимательства, который владеет и пользуется имуществом, закрепленным за ним владельцем, с ограничением правомочия относительно распоряжения им.

Также владелец имущества - в данном случае государство - контролирует использование и сохранение имущества, не вмешиваясь в оперативную хозяйственную деятельность.

Этот же кодекс определяет, что субъект предпринимательства, который работает на основе права хозяйственного распоряжения, имеет право на защиту своих имущественных прав также от владельца - государства.

Кроме того, согласно правительственному постановлению Минэнерго должно заключить с облгазами и горгазами договоры о предоставлении газораспределительных сетей на том же праве хозяйственного распоряжения.

Но согласитесь: разве вся эта юридическая хиромантия меняет основную суть произошедшего процесса? Газораспределительные сети достались Фирташу, формально оставшись на балансе государства. Достались бесплатно и надолго.

Частное партнерство

Воистину Фирташ - фаворит Виктора Януковича. Интересно, за какие такие услуги? Два комбината и газораспределительные сети - далеко не все подарки властей удачливому предпринимателю. Сначала Фирташ без конкурса, в шесть раз дешевле текущей рыночной стоимости приобрел госдолю в ЧАО "Крымский титан" и стал его полновластным хозяином, а затем без боя получил Запорожский титаномагниевого комбинат. Это стало возможным благодаря тому, что в условиях конкурса было записано: "Покупатель должен обеспечить ЗТМК сырьем отечественного производства". Того самого - добываемого на бесплатных ГОКах.

В июле 2012 года, с подачи представителей Партии регионов, парламент исключил комбинат из списка объектов, не подлежащих приватизации. В новом ООО Фирташ получил 49%. Причем отдал олигарху имущественный комплекс ЗТМК фактически бесплатно. Забавно и то, что по закону во время создания ООО негосударственный участник не обязан вносить инвестиции в развитие предприятия, но получает приоритетное право на выкуп госдоли.

В экспертном выводе для Кабмина прямо сказано, что передача имущества ЗТМК в состав нового общества означает бесплатную передачу собственности государства в обмен на получение корпоративных прав, "которые не обеспечат полноценного контроля государства" над заводом. И потому она незаконна.

Банкротство через санацию

Активно использовался придворными олигархами в 2012 году и такой проверенный ими способ теневой приватизации государственных активов как банкротство. Его технологию детально расписала пресса.

Так, в 2012 году через процедуру санации фактически завершено банкротство "Дирекции Криворожского горно-обогатительного комбината окисленных руд".

По нашим данным, это сделано в интересах структур Рината Ахметова и Вадима Новинского, которые должны получить новый мощный источник железнорудного сырья. Впрочем, пока что подтверждений этой информации нет.

Деликатность ситуации в том, что этот комбинат начал строиться еще в советское время на средства пяти стран: СССР, Румынии, Венгрии, Болгарии и Словакии. После 1991 года он перешел по наследству Украине.

Согласование интересов пяти стран при продаже этого долгостроя на протяжении всех 20 лет являлось главным препятствием для его приватизации.

Даже теперь, если КГОКОР "оприходуют" путем банкротства через санацию, это наверняка приведет к международному скандалу.

Есть и другие примеры "успешного" использования механизма банкротства для получения контроля над активами.

Компания "Киевэнерго", которая входит в "ДТЭК" Рината Ахметова, в лице структурного обособленного подразделения "Энергосбыт Киевэнерго" инициировала банкротство задолжавшего ей "Киевского государственного завода "Буревестник". Это предприятие работает в области сложного морского приборостроения.

Хозяйственный суд Сумской области начал процедуру санации крупнейшего производителя фосфатных удобрений - "Сумыхимпрома". Он выпускает фосфатные удобрения, двуокись титана и железо-окислительных пигментов.

Безусловно, эта сделка проведена в интересах Фирташа. После инаугурации Виктора Януковича в 2010 году сумской комбинат возглавил Игорь Лазакович, который до этого четыре года работал заместителем председателя правления ЗАО "Крымский титан" Фирташа. Он довел некогда прибыльный завод до состояния неплатежеспособного. Парадоксально, теперь он руководит санацией предприятия.

Поставщиками сырья для "Сумыхимпрома" стали структуры Фирташа. После этого против комбината было возбуждено дело о банкротстве. Так в 2012 году была закреплена титановая монополия Фирташа в Украине. На самом деле, на этих заводах он хозяйничает давно, но юридически теперь все безупречно.

Хитрая концессия

В мае 2012 года Верховная рада приняла закон "О морских портах Украины", а в ноябре 2012 года Кабмин принял постановление №1055 "Некоторые вопросы предоставления в концессию объектов государственной собственности", согласно которому все 18 морских портов Украины могут быть переданы в концессию.

Об основных арендаторах в ключевых портах страны ЭП уже писала. Поэтому догадаться, как будет решен вопрос распределения активов, вовсе не сложно.

"Семья" и Ринат Ахметов - основные выгодополучатели от закона "О морпортах".

Конечно, концессионный механизм позволяет привлечь частный капитал в развитие активов, которые с точки зрения долгосрочных общественных интересов должны оставаться под контролем государства.

Однако в украинских реалиях концессия является для олигархов средством получения портовых объектов на срок до 50 лет по цене намного ниже рыночной.

Имея абсолютно неэффективную структуру управления отраслью, безнадежно устаревшие основные фонды, в условиях сокращения грузопотока порты ежегодно отчисляют в бюджет 1,6-1,8 млрд грн (данные за 2009-2010 годы).

Есть основания предполагать, что эти суммы сильно занижены. Контроль над портами уже долгие годы осуществляют люди, назначенные то одной, то другой политической силой. В последние годы - это структуры "Семьи" и Ахметова.

И все же, это приличные деньги. Теперь миллиардные доходы пойдут не в казну, а в карман концессионера. Он должен будет ежегодно платить в бюджет лишь определенную

сумму - концессионный платеж, который является фиксированным и индексируется на уровень инфляции. Мининфраструктуры подсчитало, что таких поступлений будет 600 млн грн в год.

Кстати, концессионный платеж в бухгалтерском учете принадлежит к расходам и снижает объем обложенной налогом прибыли. Следовательно, госбюджет страны станет получать в 2,5-3 раза меньше средств, чем получает сейчас.

Аппетиты растут

Анализ наиболее резонансных фактов теневой приватизации в 2012 году свидетельствует, что власти получили или подготовили нормативно-правовые условия для получения в 2013 году в монопольное распоряжение ренту на госактивы стоимостью несколько десятков миллиардов долларов.

Это позволило им компенсировать недостаток средств для полного разграбления экономического потенциала страны.

Однако трагизм ситуации для Украины состоит в том, что 2012 год явился лишь подготовительным этапом в плане разграбления государственных активов.

Высокопоставленные чиновники и придворные олигархи отработали оптимальные схемы прикармливания госсобственности, а заодно приучили народ к мысли о неизбежности полного завладения ею украинской "золотой десяткой".

Более того, "семья" превратила государство в лице Кабмина и Фонда госимущества в единое БТИ по бесплатной перерегистрации прав государственной собственности на себя и своих доверенных лиц.

Как свидетельствуют планы приватизации на 2013 год, озвученные ФГИ, именно 2013 год станет основным в удовлетворении грабительских appetites власти.

<http://www.epravda.com.ua/publications/2013/01/30/358947/>

Блоги

Олег Ляшко: «Європейська змова проти України» корреспондент.net

«Великобританії був запропонований вибір між безчестям та війною. Вона вибрала безчестя, а отримає війну». Уїнстон Черчілль, 3 жовтня 1938 року

Цю фразу майбутній Прем'єр-міністр Великої Британії Уїнстон Черчілль сказав у відповідь на заяву тодішнього британського прем'єра Невіла Чемберлена про те, що він привіз із Мюнхенської конференції 1938 року «мир для майбутніх поколінь». Чемберлен вважав, що погодившись на вимогу Гітлера приєднати до Німеччини Судетську область Чехословаччини, він задовольнить невгамовний апетит біснуватого фюрера і уникне масштабної війни в Європі. Але сталося так, як передбачив сер Уїнстон Черчілль. Через рік Європа занурилася у найстрашнішу за всю історію людства Другу світову війну.

На жаль, сьогодні в Європейському Союзі я не бачу політичних фігур, рівних Черчіллю. Оскільки, якщо б такі фігури були, то Єврокомісія не ховала б голову в пісок і не обмежувалася б лише заявами про те, що висунута до України вимога Газпрому сплатити 7 млрд. дол. США за газ, який ми не споживали – це справа лише двох держав. А для Європи головне, щоб Україна продовжувала справно постачати через свою газотранспортну систему російський газ на європейський ринок. А далі – лише мовчання.

Шановні європейські політики. Такі Ваші дії дивують і, одночасно, засмучують.

Адже саме Європа змусила у 2009 році Юлію Тимошенко до підписання цих жахливо несправедливих газових угод з Росією. Ви мерзли – і тому хотіли зігрітися, загрибши українськими руками чужий жар. А тепер, коли з об'єктивних причин Україна не викупила 52 мільярди куб. метрів російського газу (такі обсяги нам просто не потрібні) і отримала штрафний позов із Газпрому – Ви робите вигляд, що Вас це не стосується.

Таку позицію небайдужа українська громадськість сприйняти не може. Ми наполягаємо на тому, щоб Брюссель негайно зробив заяву, засудивши економічну агресію Росії проти України. Про це я вже написав у своїх листах до низки урядів провідних країн світу. Крім того, ми вважаємо, що це питання також має бути внесено до порядку денного саміту Україна – ЄС, який має відбутися наприкінці лютого цього року.

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/liashkooleh2/a97012>

Андрій Пишний «Рахунок на 16 000 000 000»
pravda.com.ua

Почну з самої суті. Міністерство соціальної політики, у відповідь на мій депутатський запит, повідомило суми заборгованості по судових рішеннях з питань соціальних виплат, по яких влада програла суди або ось-ось програє.

Величина невиконаних державою соціальних зобов'язань, підтверджена судовими інстанціями, вражає.

Отже, станом на 1 січня 2013 року прийнято судових рішень на користь громадян України, які підлягають безумовному виконанню, на суму 6 946, 3 млн гривень. А тепер, аби усвідомити, прописом – шість мільярдів дев'яtsel сот сорок шість мільйонів триста тисяч гривень. У тому числі за позовами громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи – 1 557 000 000 гривень та на користь пенсіонерів – 5 389 300 000 гривень.

І це не все. Ще 8 963 800 000 гривень виплат знаходяться на розгляді в судах за аналогічними справами і можуть найближчим часом набрати законної сили або бути допущеними до негайного виконання.

Таким чином, величина невиконаних державою зобов'язань, що підтверджені судовими рішеннями, становить 15 910 100 000 гривень.

Це більше за річний бюджет Міністерства оборони (15,3 млрд) або майже як два річних бюджети Міністерства охорони здоров'я, або ж як річна виручка України за транзит газу, або ще простіше, для розуміння чиновників – це, як 2 млрд доларів, які уряд Азарова-Януковича заборгував громадянам України і які вони змушені стягувати через суд, бо інакше чиновники їх не віддають.

І навіть це ще не все. З 1 січня 2013 року урядовці вигадали ще складнішу схему, за якою чорнобильців змусять незаконно розпочинати складну процедуру отримання заборгованості за рішенням судів. Люди похилого віку та інваліди часто не витримують і тієї процедури, що існує сьогодні, та й просто не поінформовані про зміни, які відбулись з 1 січня 2013 року, у зв'язку з прийняттям Закону України "Про гарантії держави щодо виконання судових рішень". Таку процедуру вигадали спеціально аби затягнути процес повернення боргів.

А тепер (увага!) найцікавіше. У Законі про Державний бюджет на 2013 рік закладено на виконання усіх (!) рішень суду, що гарантовані державою, цілих 153,9 млн гривень. Це рівно у 100 разів менше, ніж може знадобитися по одних лише компенсаціях пільг і пенсій.

Уся ця історія підняла кілька питань: чому перед громадянами, які заслужили свої пільги гасячи Чорнобильську АЕС, воюючи спочатку з фашистами, а потім із власними урядом, відстоюючи правду в українських судах, влада виконує свої зобов'язання на 1%?

Скажете, що немає грошей? Про бюджет бідності та економії почнете розповідати?

Розкажіть про це пану Фірташу, компанія якого, за рахунок вздовж і впоперек датованого з держбюджету, Нафтогазу, отримала 100% компенсацію за рішенням арбітражу. Зокрема в частині передачі його компанії 12,2 млрд кубічних м природного газу і виплати 197 млн доларів. Це напевно тому, що вони ЧАЕС не гасили і фашистів не перемагали?

Або ж можна поплакатись з бідності в генеральський кітель міністра оборони Російської Федерації, відомство якого щойно отримало від уряду України перші 15 млн гривень, намальованого за рішенням українського суду (!), боргу корпорації "Єдині енергетичні системи України" перед Міністерством оборони Росії. Вочевидь, єдина мета такої виплати є політичною

– показати яка погана Тимошенко. Як міг український суд прийняти таке безглузде і антидержавне рішення, і чому уряд так спішить його виконати? Це питання навіть не до "кіреєвих", а до Януковича.

Якщо не вистачає цих прикладів, візьміть такий – списання за рахунок державного бюджету, заборгованості підприємств паливно-енергетичного комплексу. Простіше кажучи, влада, навіть не заморочуючись українськими судами, витягла з державної кишені 24 млрд гривень і переклала їх до кишені власників енергетичних монополій. Цієї суми було б достатньо, щоб повністю виконати усі зобов'язання і перед чорнобильцями, і перед пенсіонерами.

Нещодавно "регіонал" Сергій Ківалов на ПАРЄ розповідав про стан виконання Україною рішень Європейського суду, паралельно пояснюючи, чому Україна і РФ є чи не найбільшими порушниками конвенції в частині виконання судових рішень. За його аргументами, якщо брати кількість скарг в порівнянні з чисельністю населення, то Україна і Росія не мають критичного невиконання. Але якщо брати до уваги те, що міністерство та державний апарат в принципі ігнорують необхідність виконання судових рішень на користь власних громадян, заклавши в бюджеті суму, яка в 100 разів менша ніж необхідна до виплати за судовими рішеннями, то це як раз і свідчить про стан виконання судових рішень Європейського суду.

І наостанок, так би мовити, на зустрічі місії МВФ, яка буде вислуховувати казки Азарова з Арбузовим про героїчну боротьбу уряду за скорочення бюджетного дефіциту, є прозаїчне питання. Як співвідноситься реальна сума дефіциту держбюджету, навіть за офіційним фантастичним показником у 50 млрд, якщо до неї додати 16 млрд гривень безумовних зобов'язань держави за рішенням судів?

Я більш ніж переконаний у тому, що МВФ ці дані, які свідчать про прихований обсяг бюджетного дефіциту, ніхто не озвучив. І цю помилку слід виправити. Адже українці заслуговують на те, аби отримати від уряду оплату за рахунок на суму 16 000 000 000 гривень.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/pyshny/5108e3858c420/>

Леся Оробець: "Ноу-хау": як примусити "гаранта" до виконання Конституції» *корреспондент.net*

У цьому випадку Янукович навіть не може собі дозволити перевести "стрілки" на когось із підлеглих. Мовляв, недопрацювали, нероби - не догледіли і не доповіли.

Від учорашнього дня маю дві новини. Одна хороша, іншу – не дуже.

З одного боку, якщо вірити керівнику апарату ВР Валентину Зайчуку, під законом України «Про благодійну діяльність і благодійні організації» (№5073-VI) нарешті дивовижним чином з'явився підпис Януковича – не пройшло і півроку.

Отже, благодійники мають нарешті привід порадіти душею за тих, кому адресована допомога – самотні літні люди, діти-сироти, багатодітні родини, невиліковно хворі, талановита молодь із незаможних родин: майбутні науковці, державотворчі, художники, співаки, письменники

З іншого боку, глава нашої держави вкотре продемонстрував не лише правовий нігілізм, але й зневагу – і до людей, і до законів, і до Конституції, яку має боронити.

Імунітет проти судового переслідування в Януковича не вічний

До вчорашнього дня майже півроку благодійники й автори закону переконували «гаранта» в необхідності виконати прямі вимоги Конституції і візувати закон.

Як офіційно, так і медійно – зверталися, пояснювали і вимагали. Адже впродовж 15 днів після отримання закону главою держави його не було ні підписано, ні повернуто назад для повторного розгляду – як того вимагає ч.2 ст. 94 Основного закону країни. При цьому ст. 68 Конституції вимагає від президента додержуватися Конституції і законів України, а стаття 102 вповноважує главу держави бути гарантом дотримання її вимог з боку всіх без винятку чиновників.

За такого нормативного розкладу Янукович навіть не може собі дозволити перевести «стрілки» на когось із підлеглих. Мовляв, недопрацювали, нероби – не догледіли і не доповіли. Адже йдеться про персональну відповідальність.

Тому довелося мені звернутися до керівників АП і ВР задля встановлення юридичного факту і реєстрації позовної заяви до глави держави стосовно грубого порушення ним вимог ст. 68, 94, 102 і 106 статей Конституції.

Схоже, лише після того до Януковича дійшло, що за протиправне зволікання йому доведеться відповідати особисто – якщо не сьогодні, то завтра.

Під законом «одразу» віднайшовся підпис – через півроку після прийняття.

Як документально підтверджує відповідь керівника апарату ВР Валентина Зайчука, закон ухвалено парламентом 5 липня 2012 року, підписаний спікером 30 липня 2012 року, наступного дня документ надійшов до АП – і лише вчора (!) тобто 29 січня 2013 року закон повернуто з підписом до парламенту.

Шукайте – кому вигідно (с)

Виникає закономірне запитання – навіщо президенту підставлятися «на рівному місці». Кому був потрібний подібний злісний саботаж упродовж 6 місяців?

Відповідь проста – надто зручним попередній закон був для чиновників, які звикли користуватися держбюджетом – наче власною коморою. Саме їхніми зусиллями близько третини добровільних внесків до адресатів досі не потрапляло – їх відфільтровували до бюджету задля «спільного» блага, а звідти – хто вкраде, а хто покладе до кишені на цілком «законних» підставах.

До прикладу, закон вимагав від операторів мобільного зв'язку – стягнути 36 копійок податку (36%) з кожної гривні, яку люди переказували під час смс-марафону на будівництво дитячої лікарні або допомогу хворій людині

Той самий закон провокував банки до відмови в переказі коштів потерпілим від стихійного лиха, доки благодійний фонд не надасть інформації про їх індивідуальні податкові коди, аби стягнути з цієї суми 15% податок – авансом.

Відповідно до нього в інваліда без ніг здирали до бюджету не менше 180 грн. податку, якщо візок вартістю 2 тис грн. йому було подаровано не родичем, а товаришем – із сусіднього будинку.

Підписано, але не оприлюднено

Найціннішим у відповіді Зайчука є встановлений факт наявності підпису Януковича під законом. Якщо закон буде оприлюднено, в Україні набудуть чинності європейські правила гри в сфері благодійництва.

У тому числі:

1) зменшення податкового навантаження на громадянина-одержувача благодійної допомоги, зокрема, звільнення від оподаткування товарів та послуг благодійного характеру;

2) скасування мінімального порогу пожертв, які дають право на податковий кредит;

3) звільнення від оподаткування 30% суми пожертв, але не більше 15% сукупного оподаткованого доходу;

4) спрощення процедури створення благодійних організацій: скасування територіального статусу, обмеження здійснення реєстрації лише державними реєстраторами, звільнення благодійних фондів від плати за внесення змін до установчих документів, скасування вимоги внесення мінімального капіталу для благодійних фондів;

5) розширення сфер благодійної діяльності, зокрема: допомога особам у кризових ситуаціях, соціальне забезпечення та соціальні послуги, правова допомога, захист прав людини та основних свобод, розвиток територіальних громад;

6) зміцнення матеріальної бази благодійництва, зокрема, впровадження спадкових договорів та заповітів, благодійних сервітутів, благодійних ендавментів, благодійних лотерей, публічних зборів пожертв та продаж одержаного майна з публічних торгів;

7) посилення прозорості в сфері благодійництва: встановлення солідарної майнової відповідальності членів органів управління; визначення видів інформації про благодійну діяльність, доступ до яких не обмежується чи обов'язковий; встановлення додаткових підстав для позовів про ліквідацію благодійних організацій.

І насамкінець

З одного боку, підпис, проставлений «заднім числом» не рятує главу держави від юридичної відповідальності за майже піврічне зволікання з наданням чинності закону. Так би мовити, на все свій час.

З іншого – станом на сьогоднішній день всяк бажаючий може спостерігати дивовижний феномен. Наче закон підписано – якщо вірити Зайчуку.

При цьому жодної згадки про нього досі немає на жодному офіційному сайті.

Ну, просто чудеса українського законотворення, та й годі!

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/orobetsorgua/a97014>

Телебачення і радіомовлення

Сьогодні минає 95-ть років відтоді, як молоді хлопці загородили шлях на Київ п'ятитисячній більшовицькій армії

УТ-1, Підсумки дня

Їх було не більш як чотири сотні - київські студенти, Юнкери та бійці вільного козацтва, захищаючи незалежність України, загинули під Крутами. Сьогодні минає 95-ть років відтоді, як молоді хлопці загородили шлях на Київ п'ятитисячній більшовицькій армії. Про вшанування юнаків-героїв - Сергій Моргун.

Їм усього по сім років, а вони не гірше за істориків знають, що саме сталося ось на цьому місці.

КИРИЛО, козак куреня ім. Івана Сірка (м. Прилуки):

- Пам'ятаємо групу студентів, яка колись воювала за нашу державу.

Маленькі козаки з куреня Івана Сірка до меморіального комплексу пам'яті Бою під Крутами приходять щороку. Це для них легендарне місце.

Саме тут майже сто років тому - у 1918-му - відбувся героїчний бій за Київ. Тоді, коли студенти свідомо пішли на смерть проти більшовицької армії.

Сергій МОРГУН, журналіст:

- Схожі історичні події деякі історики називають незрозумілою ешелонною війною. Адже бій міг вестися просто в полі, не зрозуміло де. Бій під Крутами є винятком, адже вдалося виконати завдання і втримати більшовицьку армію більше чим на день.

Триста проти чотирьох чи шістьох тисяч солдат - історики й досі не дійшли єдиної думки щодо чисельності регулярної армії.

Київ захищали сотня першої військової школи імені Хмельницького, допоміжна сотня студентського куреня і юнаки з Вільного Козацтва.

Микола ІЛЛЯШЕНКО, осавул Українського козацтва:

- Це дійсно героїзм, коли триста хлопців, одна гвинтівка на трьох, і вони вистояли цей бій. Хотя і загинули.

Надія ВІТОМСЬКА, викладач:

- Всі думають, що вони втратили життя. Ну, вони знайшли тут життя. Тому що вони не жаліли віддати це життя своє земне заради життя вічного.

Був час, коли події Крут замовчували - Радянська влада забороняла про це говорити. Сьогодні ж героїв на місці їх смерті згадують гарматним залпом. До меморіалу покладають квіти.

ЄВСТРАТІЙ, Архієпископ Чернігівський і Ніжинський:

- Це є приклад жертвовної любові до України. Яка не вимагала нічого взамін. Оце найголовніше, те, чого зараз дуже багатьом не вистачає. Бо багато хто говорить, що любить Україну, але за цим думає щось своє.

Урочистим маршем пам'ять героїв вшановують і Почесний президентський полк, і випускники Чернігівських військових технікумів. А слідом за ними - хлопці з міста Бар, що на Вінниччині, присягають на вірність Україні, батькам та собі - з власної ініціативи. Уже другий рік поспіль.

Андрій ПІДВОЛЬНЮК, студент:

- Це свята земля для всіх українських людей, для всіх патріотів України. Не дарма кажуть, що патріотизм - це єдина риса, яка відрізняє людину від раба. Я вважаю, ми не повинні бути рабами, повинні приїжджати сюди і повинні вшановувати пам'ять українським героїв.

Сам бій не вплинув на хід військової кампанії, проте увійшов в історію як приклад героїчної боротьби за свою землю.

САШКО, козак куреня ім. Івана Сірка (м. Прилуки):

- Ми учимо, як козаки вчилися битися, як вони захищали державу. Ми хочемо стати так, як і вони.

Прем'єр-міністр Микола Азаров розповів про основні засади державної програми розвитку економіки

Підтримка вітчизняного виробника та підвищення конкурентоспроможності української продукції закладені і в державну програму розвитку економіки.

Про її основні засади сьогодні говорив Прем'єр-міністр. Микола Азаров пояснив: ця програма - стратегічний план дій, на меті в якого - підтримати український бізнес, допомогти йому розвиватися, залучити нових інвесторів та створити комфортні умови праці для всіх. Особливе місце у програмі розвитку займатиме впровадження інноваційних проектів. На думку Прем'єра, саме високотехнологічна продукція зможе гідно конкурувати на світових ринках і приносить дохід Україні.

Микола АЗАРОВ, Прем'єр-міністр України:

- Каждый день мы над этой программой работаем - это развитие и активизация внутреннего производства, программа импортозамещения, которые предусматривают впервые за все годы - много программ я и разрабатывал, и участвовал - но впервые эта программа включает реальные источники финансирования, включая банковские кредиты, гарантии государства, бюджетные инвестиции.

Микола КУЗЬМЕНКО, голова Наглядової Ради ВАТ "Суднобудівний завод "Залив":

- Нам очень отрадно, что основные позиции нас как судостроителя, они отражены в государственной программе активизации развития экономики на 13-14 годы. Единственное, если можно добавить, это последнее, создать какую-то постоянную комиссию межотраслевую, с которой мы могли бы более плотно взаимодействовать в рабочем режиме без столь высокого собрания.

Опозиція наполягатиме на відставці Рибка

5 канал, Час новин

Чільник Верховної Ради відмовився скликати позачергову парламентську сесію попри те, що на цьому наполягали опозиціонери, і навіть зібрали для цього необхідну кількість депутатських підписів. У інтерв'ю телеканалу "Рада" Володимир Рибак наполягав - у позачерговому зібранні немає сенсу.

Тож, опозиція наполягатиме тепер на відставці Рибка. Там вважають - він порушив Конституцію. Про це в інтерв'ю 5 каналу заявив заступник керівника фракції "УДАР", Віталій Ковальчук. Сьогодні увечері опозиційні фракції зустрічаються на нараду щодо дій спікера.

Адвокатам Тимошенко не дають доступу до матеріалів справи Щербаня

Захист Юлії Тимошенко позбавляють доступу до матеріалів справи щодо вбивства Євгена Щербаня. Про це заявив захисник экс-прем'єра, Олександр Плахотнюк.

За його словами, минуло 11 днів відтоді, як генеральний прокурор Віктор Пшонка оголосив про завершення розслідування вбивства народного депутата. Утім, ані захист, ані сама підозрювана досі не отримали матеріалів справи для ознайомлення, хоча із відповідним проханням Тимошенко неодноразово зверталася до слідчих. За інформацією захисника Сергія Власенка, экс-прем'єра, яка є головним підозрюваним у справі, досі не допитували, тож завершувати слідство не мають права.

Натомість, у Генеральній прокуратурі стверджують: не допитували Тимошенко через її заяву про неготовність свідчити. Клопотання ж про ознайомлення з матеріалами справи від адвоката в прокуратурі отримали лише сьогодні. Захисникам документи передадуть найближчим часом.

Сергій ВЛАСЕНКО, захисник Юлії Тимошенко: "Як можна завершувати слідство у справі, якщо основний підозрюваний - за версією прокуратури - навіть не був допитаний із цього приводу. Це свідчить про те, як Генеральна прокуратура готує документи, що Генеральна прокуратура робить, і які цілі і задачі вони перед собою ставлять. Їм не треба опитувати Юлію Тимошенко. Їм легше записати, що колись, у 1996 році, вона з кимось зустрічалась - і все".

Андрій КУРИСЬ, начальник головного управління з розслідування особливо важливих справ ГПУ: "Быть допрошенной и давать показания - это право, а не обязанность подозреваемой. Юлия Тимошенко пока не готова - как она заявила следователям - давать показания. Поэтому говорить, что мы ее не допросили и закончили следствие - ну, это просто не соответствует действительности".

Опозиція вимагає скликання позачергової сесії ВРУ - Рибак тягне час

Спікер доручив регламентному комітету Верховної Ради встановити законність ініціативи щодо проведення позачергової сесії. Про таке повідомили у прес-службі парламенту.

Зокрема, з'ясуватиметься достовірність зібраних підписів. Доти - позачергової сесії не буде. Нагадаємо, сьогодні опозиція вимагала скликати позачергову сесію парламенту. Рішення Об'єднана опозиція чекатиме до кінця дня. Якщо його не буде - обіцяють вдатися до рішучих дій.

Про це під час вшанування пам'яті героїв Крут на Аскольдовій могилі заявив голова фракції "Батьківщина" у Верховній Раді, Арсеній Яценюк. Опозиція звинувачує голову парламенту Володимира Рибачка у порушенні Конституції. Мовляв, відповідно до чинного законодавства, сесія має відбутися цього тижня. Адже, за словами Яценюка, опозиція збрала необхідні для цього 158 підписів.

Арсеній ЯЦЕНЮК, голова фракції ВО "Батьківщина": "Голова ВРУ має присічний термін - останній день - для підписання відповідного розпорядження. Він вже сьогодні порушив Конституцію і йому прийде за це відповідати. Ми очікуємо сьогодні розпорядження голови парламенту. За будь-яких обставин у нас уже є свій план проведення позачергової сесії. Я чекаю на законне рішення голови ВРУ і вимагаю від нього персонально - не бути під каблуком у Януковича, а бути тією людиною, яка керує парламентом".

Нагадаємо, нині парламент - на зимових канікулах. Натомість, опозиція вимагає скликання позачергової сесії, аби розглянути там нові звинувачення проти Юлії Тимошенко - її закидають причетність до вбивства у 1996-му році нардепа Євгена Щербаня.

Адвокаты Тимошенко заявляют, что не могут ознакомиться с материалами дела *Интер, Подробности*

Защитники Юлии Тимошенко вновь обвиняют Генпрокуратуру в незаконных действиях. Сергей Власенко и Александр Плахотнюк заявили сегодня, что до сих пор не могут ознакомиться с материалами нового уголовного дела.

Напомню, следователи ГПУ подозревают экс-премьера в причастности к убийству нардепа Евгения Щербаня, которое произошло в 96-м году. В то же время, прокуроры утверждают обратное - адвокаты сами затягивают процесс, не реагируя на вызовы следователей.

Александр ПЛАХОТНЮК, защитник Юлии Тимошенко: Ні Юлія Володимирівна, хоча вона неодноразово зверталася із заявою до слідчих, тобто з заявою про надання матеріалів для ознайомлення, ні захист цієї можливості не отримали. Тому не зрозуміло чи закінчилося розслідування цієї справи, чи не закінчилося.

Андрей КУРЫСЬ, начальник главного управления ГПУ: До сегодняшнего дня, ни одного ходатайства о том, что они желают ознакомиться с материалами уголовного дела, не было. Это ходатайство только сегодня поступило в генеральную прокуратуру и сегодня расписано на следователя.

Защитники экс-премьера также заявляют, что их подопечную до сих пор не допросили. И это - нарушение Уголовного кодекса. Но в Генпрокуратуре настаивают: Тимошенко сама не дает показания следователям, заявляя, что она еще не готова.

В Украину прибыла миссия МВФ

В Киев прибыла миссия Международного валютного фонда - обсудить новую программу сотрудничества. Переговоры о предоставлении Украине кредита - 5 миллиардов долларов - продлятся две недели. И будут нелегкими, - прогнозируют эксперты. Говорят, на этот раз МВФ вряд ли поверит устным обещаниям правительства повысить тарифы на газ. Против Украины играет и дефицит в Пенсионном фонде, который остается дотационным. Для решения этой проблемы необходимо повышать пенсионный возраст или же урезать спецпенсии. И если МВФ откажет в кредите, стране необходимо будет найти 9 миллиардов долларов для погашения долга по предыдущим траншам. Напомню, что власть уже рассматривала вариант введения налога на валютные операции.

Александр ОХРИМЕНКО, эксперт-экономист: Якщо ми хочемо кредит і отримаємо кредит МВФ ми повинні тоді розуміти що ми платимо більше тоді за тепло за енергію відповідно ЖКХ, якщо ми не беремо кредит, фактично вводиться податок в результаті всі хто зберігають готівкову валюту, в банках це не стосується, якщо ви тільки зберігаєте вдома ви платите податок.

Напомню, сотрудничество с МВФ было прервано в 2011-м году, когда Фонд заморозил кредитование Украины и выразил недовольство тем, что Киев не выполняет обязательства меморандума - в частности, по повышению тарифов на жилищно-коммунальные услуги.

Алексея Пукача приговорили к пожизненному заключению

Сегодня в Киеве суд вынес вердикт Алексею Пукачу. Бывшего генерала МВД признали виновным в убийстве журналиста Георгия Гонгадзе и приговорили к пожизненному заключению. Расследование этого дела тянулось 13 лет. Пукач сознался, что это он задушил Гонгадзе, но не намеренно, а, якобы, желая напугать журналиста и не рассчитав силы. Все приказы Пукачу отдавал министр внутренних дел Юрий Кравченко. Проверить эти слова уже невозможно, так как сам Кравченко при загадочных обстоятельствах погиб семь лет назад. Сегодня же Пукач заявил: он "поймет вынесенный ему приговор, только если будут осуждены Леонид Кучма и Владимир Литвин".

Это было единственное видео с бывшим начальником "наружки" Алексеем Пукачем. Его задержали в 2009-м, в селе Житомирской области - там он скрывался от следствия.

А сегодня Алексей Пукач впервые появился перед телекамерами. За два года закрытого судебного процесса. В зале он - под усиленной охранной. Спокойно слушает, опустив голову, в руках держит молитвенник.

Суд читал свой вердикт около пяти часов. Собрано более полторы сотни томов уголовного дела. Все в подробностях: как следили за Гонгадзе, как его выкрали, как убивали. Провели сотни экспертиз. В итоге установили: труп из Тарашанского леса - Георгий Гонгадзе.

Виновен в смерті журналіста - Пукач. Он говорить: виконував наказ уже покійного глави МВД Юрія Кравченко і других должностных лиц. Но о других - в приговоре ни слова.

Валентина ТЕЛИЧЕНКО, адвокат Мирославы Гонгадзе: Суд вказав на прізвище колишнього міністра Кравченко, і не вказав двох інших осіб - Кучми і Литвина. Які, Богу дякувати, живі, яких треба допитати. я кілька разів заявляла, щоб викликати на допит одного і другого.

Владимир ШИЛОВ, государственный обвинитель: Він неодноразово посилався на ці прізвища. Я не можу розповідати вам про деталі окремої кримінальної справи, яка знаходиться впроваджені.

Часть материалов дела до сих пор под грифом "секретно". Пукач - четвертый работник милиции, который будет сидеть за убийство Георгия, - рассказывает вдова Мирослава Гонгадзе. И настаивает - заказчики этого преступления тоже должны быть наказаны.

Мирослава ГОНГАДЗЕ, жена Георгия Гонгадзе: Сьогодні справа щодо замовників знаходиться у Генеральній прокуратурі, вона не закрита. Якщо Генеральна прокуратура серйозно не буде продовжувати слідство, то ми залишасмо за собою право звертатися до Європейського суду.

Все еще надеется узнать правду - мать журналиста Леся Гонгадзе. Она показывает письма из Днепропетровской области, которые долго скрывала. Их, якобы, написал сам Гия.

- Почерк мого сина, стиль листів мого сина. І є такі речі, які знаю тільки я і він. А він під іншим прізвищем. Я кождий раз хожу в диспансер психоневрологічний, і беру довідку про свій психічний стан, щоб не казали, що я маю емоції.

Мать продолжает настаивать: череп, который ей показывали в морге, не принадлежит ее сыну. И шрамы на трупe - не такие как у него.

Леся ГОНГАДЗЕ, мать Георгия Гонгадзе: Я медик, зубний лікар, і коли я побачила, що зуби не належать моєму синові... Але я в цей час промовчала там, щоб звідти живою вийти. Де мій син, нехай вони мені скажуть.

Этот приговор мать Георгия Гонгадзе ждала почти 13 лет.

Пукач - не согласен таким с решением.

- Вам зрозумілий вирок?

- Буде зрозумілий, коли Кучма и Литвин будут зі мною.

Осужденный лишь признал: он душил журналиста ремнем, но не хотел убивать. Ремень просто соскользнул.

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: Точка в деле Гонгадзе еще не поставлена. Уже у бывшего генерала есть возможность обжаловать решение Печерского суда. На это по закону ему отведено 15 дней.

Політичні уподобання перешкоджають історичній неупередженості **Радіо Свобода, Ваша Свобода**

Гості «Вашої Свободи»: директор Інституту національної пам'яті, доктор історичних наук Валерій Солдатенко.

– Ви здебільшого спеціалізуєтесь на історії України першої половини 20-го століття. І у значній мірі саме цей період зараз зачепили, зокрема при переписуванні програми зовнішнього незалежного оцінювання. Міносвіти викреслило з тестів з історії, зокрема, лідерів ОУН, потім дисидентів-шістдесятників, забрали їхні імена, а натомість додали діячів, досліджуваного Вами періоду, української Компартії: П'ятакова, Петровського, командира дивізії Червоної армії Миколу Щорса. Як на Вашу думку, чи треба одних історичних персонажів забирати, щоб додавати інших? Чи можна так зробити, щоб у підручнику історії, в тестах були різні персонажі? Як можна примирити героїв підручника історії, насамперед не між собою, бо між собою примирив їх час, а із сучасними політиками? Як припинити політизацію історії і переписування її під політичну кон'юнктуру?

– Питання, яке Ви поставили, на жаль, дуже непросте і не можна чекати такої ж простої відповіді на нього. Я закінчив університет ще в 1970 році, вступив до аспірантури і тоді ж був запрошений на роботу асистентом у Київський національний університет імені Тараса Шевченка. І з того часу, ось уже 42 роки, викладаю історію. Вчора тільки в мене був іспит в Інституті міжнародних відносин з історії України. Це завжди така не конфліктна ситуація, але напруження іноді виникають. От, студент, у нього природне бажання: я хочу мати кращу оцінку, я все пам'ятаю, я все вчив, але, вибачте, на прізвиська немає пам'яті і на дати немає пам'яті – на найголовніше, що є в історії. І я так думаю, що я, як представник цього історичного цеху, також, мабуть, винен у тому, що наші історичні праці не дуже зачіпають свідомість людей, вони не настільки дійові, так би мовити, коли люди їх сприймають. Хотілося б, щоб вони сприймали так, щоб назавжди в пам'ять вони входили, у свідомість людей, і щоб вони керувалися ними. Цього, на жаль, немає. І розмірковуючи над тим (а мені в силу мого службового становища доводиться багато мати справу з розмірковуваннями саме над тим, як формувати національну пам'ять, як імплементувати досягнення науки у свідомість людей), я б сказав, що тут дуже багато рівнів, я не буду називати всі рівні, про які може бути мова, коли ми говоримо про цю, дійсно, серйозну і велику проблему. Передусім я б хотів, можливо, сказати про те, що це рівень розвитку самої історичної науки як такої. Це рівень концептуального осмислення того, що відбувалося в минулому. Я наважусь стверджувати, що ми ніяк не можемо дійти до такого стану, щоб точкою відліку в системі координат нашої історії слугував саме український інтерес, саме українська справа. Дуже часто, і ви можете перевірити мене на конкретних і підручниках і монографіях, ми виходимо з того, що то в нас проросійська система координат, то антиросійська, то пропольська, то антипольська, то вона пронатовська, то антинатовська тощо. І от ми вписуємо в цілому і процеси, і події в ці концепти, і людей. Ось ми також, ага, хтось, хто у цій системі координат нам вигідніший, скажімо, Богдан Хмельницький – в одній системі координат він герой, він друг Росії тощо, а в іншій протиросійській системі координат він уже зовсім інакше виглядає, уже Мазепа займає його місце.

– Історія дуже неоднозначна і без одних персонажів не зрозумієш, чому таким чином діяли інші персонажі. Без Яреми Вишневецького не зрозумієш, чому Богдан Хмельницький діяв таким чином. І, зокрема, якщо додали комуністичних діячів, то, по-моєму, навіть їх зрозуміти без того, як діяли їхні антагоністи важко. Тобто, зрозуміти діячів українських комуністичних, мені здається, не можна, не зрозумівши, що робили ті, хто виступав проти них, діячі українські націоналістичні чи ліберальні.

– Мені здається, що раціональне зерно у Ваших міркуваннях, у Вашому питанні уже є. Мова йде про комплексність, системність підходу до історії. Історія є такою, якою вона була, якою вона відбулася. Повторення її неможливе. Постановка тих же діячів, про яких ми говоримо, у лабораторні рамки і повторення експерименту теж неможливе. Тобто, все це уже відбулося один раз. І мова йде не стільки про тих діячів, які залишили такий свій слід в історії, а про інтерпретації, про змагання інтерпретацій, про змагання підходів. Якщо хочете, на такому більш поверховому рівні це смакові підходи: хтось подобається, хтось не подобається.

– Дозвольте Вам заперечити. Не смакові підходи. Можна по-різному ставитися до Шухевича і Бандери, але це постаті все-таки загальнонаціонального масштабу. Микола Щорс – це командир дивізії. Дивізій тоді було дуже багато. Можливо, він видатний дивізійний командир був, але в армії УНР в різний період було від кількох десятків до десятка дивізій, по-моєму останніх 6 дивізій було в 1920 році. Не вчать імен командирів дивізій в армії УНР. Вам не здається, що це перекиє в один чи в інший бік?

Сьогодні піду на презентацію «Атласу історії». Тут є карта, де Рух опору складається з двох частин – це радянські партизани і підпілляники і ОУН-УПА на одній і тій же карті

– На жаль, ми зустрічаємося з перекосами. І завдання історичної науки на різних зрізах – від академічної науки до популярних видань – якраз і долати ці перекоси. Переді мною видання, яке тільки-но побачило світ, і я сьогодні піду на презентацію «Атласу історії України». Дуже добре виготовлене видання, красиве, продумане, над ним працювали багато років, ще і в радянський час працювали. Він був більший за обсягом, цей проект, зараз трішки менший, але збираються видати нове видання. Я пошлюсь тільки на один приклад – Рух опору в період

Другої світової війни, тут є карта, якої я раніше не бачив і про яку я раніше не знав, де Рух опору складається з двох частин: це радянські партизани і підпільники і ОУН-УПА на одній і тій же карті. Автори зробили спробу поєднати це. І з моєї точки зору, вони зробили це дуже правильно. Вони зробили спробу показати наочно людям – ось точки опору, в яких переважну роль грали, скажімо, представники радянських партизан, а ось точки опору в іншому регіоні. У цьому, зрештою, можна розібратися, хоча це теж не така легка справа – глянув, і все відразу зрозуміло. Треба аналізувати, який район там, яка місцевість – чи лісиста, чи степова, чи міста тощо. Там багато питань, на які треба дати відповіді, й предметів для роздумів. Але ось такий підхід, як на мене, коли ми намагаємося підійти до історії і зробити її відбиття в наших підручниках, зображення, максимально наближеним до того, як це було в житті у всьому багатоманітні проявів – це той єдиний шлях, який забезпечить нам наближення до істини. А наближення до істини – це головне завдання, яке повинна виконувати наука. І якщо наука буде справлятися з цим завданням, то тоді легше буде і тим, хто уже починає оцінювати наукові знання популяризувати, доносити до ширшого загалу з допомогою різних засобів – літератури, мистецтва тощо.

– Які ж тоді аргументи, на Вашу думку, наукові чи ненаукові примушують Міносвіти одних персонажів забирати з підручника історії, а натомість ставити інших?

Інститут інноваційних технологій зазнає впливів, як і наше суспільство в цілому, як історична наука в цілому, політичних

– Там є Інститут інноваційних технологій, в якому зібрані наші провідні історики, які займаються цим затвердженням підручників, замовленням підручників, там дають грифи відповідні, що це за підручники тощо. Я думаю, якраз і цей інститут зазнає впливів, як і наше суспільство в цілому, як історична наука в цілому, політичних. І оцінювання маятника – то в один, то в інший бік – шкодять рівною мірою як науці, так і тому, щоб наукові розробки ставали надбаннями широкої громадськості, свідомості.

– Тобто шкодять і популяризації?

– Безумовно, шкодять і популяризації. І знову-таки не для того, щоб критикувати це прекрасне видання, я Вам сказав, для мене однозначно це крок вперед у створенні хорошої наукової літератури. Від початку 90-х років пішов так званий процес націоналізації історії, так би мовити, етноісторія вийшла на перше місце. Ви уже сказали, що я, здебільшого, займаюся першими десятиліттями 20-го століття – це, справді, так. І от на певному етапі вийшла проблема української революції.

– У мене є книжка Валерія Солдатенка «Проект «Україна» 1917–1920 рр. Постаті». Авторська назва цієї книжки – «Особистості буремної доби: 1917–1920 роки». І тут зібрані різні особистості – і представники Центральної Ради, і діячі Директорії, і оточення гетьмана Скоропадського, і білогвардійці, і більшовики. До речі, Миколи Щорса немає чомусь. Але зібрані різні люди, які творили тодішню історію в той час, поборюючи одне одного, я так розумію.

Українська революція була реалією. Це не вигадка істориків. Зробили спробу відірвати бачення цих процесів, які відбувалися у нас, від загальноросійського і загальноєвропейського контексту. Відбулося спотворення історії

– Щодо етноісторії. Виникла проблема Української революції, справді, правомірно виникла. Українська революція була реалією. Це не вигадка істориків, не вигадка наша, українців, що в нас там було щось окреме від Лютневої, Жовтневої революції. Але, зробивши крок у правильному напрямку, зробили й те, чого не потрібно було робити. Зробили спробу відірвати бачення цих процесів, які відбувалися у нас, від загальноросійського і загальноєвропейського контексту, вичленити і акцент робився тільки на тому, що в нас була тільки Національно-визвольна революція, у нас тільки національні інтереси брали гору в селянина, робітника, інтелігента тощо. Відбулося спотворення історії. Я не боюся цього слова, оскільки від комплексності, за яку Ви ратували також, відійшли. І не просто акцентували увагу на Українській революції. Як предмет дослідження – будь ласка, це абсолютно правомірно. Але зробили спробу довести, що тих процесів соціальної революції, які розвивалися на наших

теренах і в силу специфіки України, як індустріального краю, мали ще більш глибоке коріння і більші вияви, ніж в інших регіонах нашої України, їх зробили спробу не просто в тінь віднести, а взагалі відкинути, як тоді з нашої історії.

– *Проігнорувати?*

– Проігнорувати. От, там не було ні П'ятакова, ні Щорса (не будемо говорити зараз про ранги їхні політичні) не виявилось. Тому акцент робився більше саме на етноісторії для певного етапу, як реакція на попередні негаразди в історичній науці. Це, мабуть, правильно було, цієї реакції не могло не бути. Але абсолютизація цього моменту.

– *Як Ви кажете, маятник хитнувся.*

Ми маємо добу Української революції. А насправді то була доба революцій – разом і Лютневої, і Жовтневої, і Української, і революцій Австро-Угорщини, і виникнення Західноукраїнської Народної Республіки

– Так, маятник пішов в інший бік і там, на жаль, зупинився, він не пішов назад. Так ось, і в цьому прекрасному виданні ми маємо також добу Української революції. А насправді то була доба революцій – разом і Лютневої, і Жовтневої, і Української, і революцій Австро-Угорщини, і виникнення Західноукраїнської Народної Республіки.

– Вони ж неодноразово. Угорщина – пізніше, Петроград – раніше.

– Але для 1917–1920 років – це якраз цей загальний період. І коли Ви вже торкнулися того, що в моїй книжці зроблено – це спроба дати колективний портрет перших осіб, які займали в політикумі 1917–1920 років найпомітніше місце і відповідно залишили найбільш рельєфний слід. Тому там таке і поєднання. Там є і представники національно-демократичного табору, і радикального табору такі, як більшовики, там є і есери, і ліві есери – ті, хто був на перших ролях. І в даному випадку про Щорса Ви говорили, Ви праві, він командував дивізією якнайбільше. Він помітна фігура.

– *Помітна, але не творив портрет доби.*

– Але поряд з ним, ті, хто представлені в моїй книзі, вони не просто займали бюрократично вищу позицію, так в історії сталося, усі однаковий слід не можуть залишити, ті, які залишили найпомітніший слід. Але в чому привабливість, мені здається, цього мого проекту? У тому, що з нього не викидаються ті, хто чомусь не подобаються в силу якихось політичних уподобань. Не повертають свої погляди назад і кажуть: а, якщо він був таким-то, належав до того табору, а в мене інше світобачення, то я його й не хочу бачити, я про нього й читати не хочу; ми з патріотичних міркувань повинні взагалі їх викинути, а тільки про наших героїв говорити. Це вже антинауковий підхід. На жаль, він і в науці присутній на сьогодні, з чого ми починали і, на жаль, він у популяризації присутній на сьогодні.

– *Валерій Федорович, очевидно, найскладнішим, найсуперечливішим моментом досі лишаються події середини 20-го століття, події часів, які збігаються з Другою світовою війною. Зараз навколо діячів Організації українських націоналістів, яких викреслили з тестів зовнішнього незалежного оцінювання з історії і їхніх антагоністів з радянського боку, найбільше суперечок, найбільше неприйняття. Чи можна тут зробити історичну національну пам'ять несуперечною, запропонувати такий варіант, який би казав про те, що ті й ці є героями, які формували портрет доби? Чи може так бути, щоб і про радянського партизанського командира Сидора Ковпака, і про Романа Шухевича можна було однаково казати, як казав давньоримський історик: «без гніву та пристрасті»?*

– Я думаю, що це, зрештою, можна зробити. І знову-таки приклад тут, у книзі. Ви там знайдете і Сидора Ковпака, і Шухевича. Там є поряд з картами ще супровідні матеріали, в яких вкраплені невеликі портрети.

– Але школярі не будуть по цьому вчитися.

Уподобання, політичні пристрасті якраз стоять на перешкоді. В «Атласі української історії» ви знайдете і Грушевського, і Скоропадського, і Петлюру, і Петрушевича, і Махна. Портрета Винниченка ви не знайдете

– Таке, в принципі, не тільки можливе, але й потрібне, конче потрібне і науці, і нашій суспільній свідомості. На жаль, уподобання, політичні пристрасті якраз стоять на перешкоді цьому. Скажімо, ви подивилися мою книжку, де один із героїв Володимир Винниченко. На жаль, у цьому «Атласі української історії» ви знайдете і Грушевського, і Скоропадського, і Петлюру, і Петрушевича, і Махна. Портрета Винниченка ви не знайдете. У мене виникає питання – чому Винниченко не подобається? Ліві погляди, бачите, він сповідував. Але ж це перший голова національного уряду, який своєю рукою написав три перших універсали, які визначали поступ до української державності. Це голова директорії.

Слухач: Чому ви сьогодні запросили цього популяризатора-демагога? Він же все бреше?

– Надто упереджений у Вас дзвінок. Ми запросили фахового історика і директора Українського інституту національної пам'яті, який і займається формуванням національної пам'яті. Але ми констатуємо, що не всім Ви подобається.

– Ви знаєте, класик сказав: «...он слышит звуки одобренья не в сладком ропоте толпы, а в диких звуках озлобленья». Тільки так я можу відповісти. Але повертаючись до того, що Ви сказали. Немає Винниченка, немає голови Директорії, який Петлюрі, до речі, передав тимчасово правління, але Петлюра присутній, а Винниченка немає. От не подобається. Чому він не подобається? Це, мабуть, тривалий час треба пояснювати.

Слухач: Допоки будуть такі люди, як телефонувала попередня слухачка, не хочу образити її, то тяжко буде говорити про примирення. Але взагалі-то якщо брати навіть період середини минулого століття, про що ви почали говорити, про війну, я вам скажу, що в західних регіонах, люди, які воювали в різних таборах, так як склалася доля, вони ніколи в житті між собою не мали ніяких ворожих настроїв і поведінки, бо така була історія. Це була історія, про неї просто треба говорити. А як відображає наш гість цю історію? Як він її бачить, тому що змушувати когось з кимось миритися не потрібно. Історія сама розсудить.

– Так, Ви праві, мабуть, що примирення – це трішки інший процес, ніж те, чим я професійно займаюся.

– *Але ж Ви також є директором Інституту національної пам'яті. Чи не актуальним є для національної пам'яті примирення?*

– Це дуже актуально, щоб наше суспільство було саме таким, але починати треба з того, з чого ми починали – як це відображено в академічній науці, яке відображення це знаходить у тій літературі, яка пропонується нашим читачам? Ось мені привезли книжку Андрія Закалюка «Вступ до історії України» – це підручник для п'ятого класу. Ви мене запитували: чи можна взагалі примирити одне з іншим? З академічної точки зору, карта, про яку я вам сказав, де Рух опору в двох іпостасях представлений – це і партизани, і підпільники, і це вояки ОУН-УПА – вони є. Але відкрийте ось цю книжку – тут уже цього немає.

– *Це та книжка, яку партія «Свобода» закликала ігнорувати?*

– Я не знаю.

– *Є заява партії «Свобода» про те, щоб ігнорувати підручник для п'ятого класу, де вилучені факти союзництва СРСР і нацистської Німеччини, боротьба УПА з нацистами та портрет Романа Шухевича.*

– Ні, я думаю, це не той підручник. Цей підручник написаний у Львові. І я прочитав, принаймні в ЗМІ, що сесія міської ради ухвалила не інший підручник, не той, який затверджений Міністерством освіти (а це єдина установа, яка має це робити), а оцей підручник треба пропагувати у Львові. Так от, тут такого не те що всебічного підходу, а навіть натяку на нього немає. Це однобічний підхід. Вам не сподобалося, коли я сказав, що смакові підходи є, за смаком: от нам це подобається. От, якщо ми не можемо примирити, давайте опустимо руки і не будемо нічого в цьому напрямку робити, хай хто що хоче, те й примирює. Я не згоден з цим.

– *У США була дуже кривава громадянська війна. Там, коли воювали північ з півднем, американців загинуло більше, ніж у Першій і Другій світових війнах.*

– У відсотковому відношенні, не в абсолютному.

– Але все-таки знайшли примирення. Тому там зараз ніхто не демонізує ні тих, ні інших. А чому ж в Україні так важко досягти примирення?

– Набагато більше років минуло. На жаль, в історії, бувають такі феномени, коли тривалий час носії тих чи інших концепцій, тих чи інших ідеологій ідуть у небуття з тим, з чим вони були охрещені, з чим вони прийшли в це життя. І, мабуть, мати претензії до них неможливо в цьому плані.